

VTC tuyển chọn - Nhiều tác giả

Đừng coi ai đó là cả thế giới

THÔNG TIN EBOOK

Kindle Kobo Vietnam

www.facebook.com/groups/yeukindlevietnam

Keep Calm
and
Read a Book

Tên sách

Đừng coi ai đó là cả thế giới

Tác giả

VTC Tuyển chọn

Ebook

2021 kindlekobovn

Tôi từng thích một người nhiều như thế!

Hôm qua, trong lúc dọn dẹp lại ngăn tủ đựng những cuốn sổ cũ, tình cờ một phong thư được gấp khéo léo rơi xuống đất. Tôi cúi xuống nhặt lên, ngẩn ngía một hồi thật lâu rồi mỉm cười nhớ đến một câu chuyện từ một nơi rất xa xưa về

Một lá thư chưa được bóc, một lá thư tôi thức rất nhiều đêm, lấy rất nhiều can đảm để viết nhưng cuối cùng lại không dám gửi cho cậu ấy. Vậy là, cậu ấy không biết, dĩ nhiên là không biết, còn tôi lặng lẽ mang theo tình cảm đơn phương đó cho đến mãi sau này...

Tôi và cậu ấy cùng sống trong một thành phố, nhưng chúng tôi chưa bao giờ trò chuyện với nhau lần nào. Nói đúng hơn thì tôi biết rất rõ về cậu ấy, còn cậu ấy hình như không biết gì về tôi. Chúng tôi chưa bao giờ đi cạnh nhau, cậu ấy luôn là người đi trước, còn tôi lặng lẽ theo sau. Ngay khi đèn xanh chuyển sang đỏ, tôi cũng chỉ dám dừng lại phấp phới sau lưng cậu ấy, như sợ tiến lên thêm một tí, tôi sẽ không còn được nhìn cậu rõ nữa. Oái ăm như vậy, nhưng tôi thích cậu ấy, rất thích, suốt ba năm trung học.

Tôi cũng không dám kể cho ai là mình thích cậu ấy, vì sợ có thêm một người biết, bản thân sẽ không được thích cậu ấy nữa.

Tôi thích nhìn cậu ấy cười, vì mỗi lần như vậy, lòng tôi lại thấy bình yên ngập tràn. Tôi thích nép mình bên cửa sổ, vờ đọc sách để nhìn cậu ấy vui đùa ngoài sân. Tôi thích những gì thuộc về cậu ấy, không vì bất cứ gì cả, đơn giản chỉ là thích.

Nhưng, năm tháng trôi đi, chúng tôi sẽ lớn, cậu ấy sẽ đến nơi nào đó mình mơ ước, và tôi cũng vậy.

Đến khi chúng tôi đầu chạm ngõ tuổi mười tám, tôi đã buồn rất nhiều khi nghĩ đến tháng ngày không còn được nhìn thấy cậu ấy mỗi ngày nữa. Tôi cứ nghĩ đến lúc đó tôi sẽ ngừng thích cậu ấy, thôi không nghĩ đến cậu ấy nữa.

Nhưng tôi đã nhầm.

Lên đại học, chúng tôi vẫn cùng chung một giảng đường, tôi vẫn lặng lẽ nhìn cậu ấy mỗi ngày, rồi mỉm cười. Còn cậu ấy chưa một lần nhìn về phía tôi.

Sau này, khi cậu ấy có người yêu, tôi vẫn chưa thể ngừng thích. Tôi đã suy sụp một thời gian dài và quyết định sẽ không thích cậu ấy, nhất định không. Và tôi lại nhầm thêm một lần nữa. Tôi chẳng thể ngừng thích, ngừng nhớ một người, dù người ta đã có người thương bởi tình cảm đơn phương đôi khi là đi đầu gì đó trọn vẹn nhất, theo cách của riêng mình...

Cuối cùng tôi đã từ bỏ, từ bỏ cơ hội được chạm vào cậu ấy và bản thân đã đánh mất cậu ấy theo cách ngốc ngếch nhất như thế. Giá như ngày đó tôi can đảm.

...

Bây giờ, tôi đã có cuộc sống riêng, có người để yêu thương và chăm sóc; tôi mãn nguyện với những gì mình có. Thi thoảng nghĩ về chuyện cũ, về cậu ấy, lòng lại len lỏi một chút cảm xúc tình khôi cho những ngày đã trôi đi rất xa...

- Phong Linh -

Hội yêu đọc sách Kindle Việt Nam

www.facebook.com/groups/yeukindlevietnam

Khi anh say, em im lặng được không?

Cuộc sống của anh cần có bạn bè, khi đi ra ngoài có lúc khó tránh khỏi những ly bia, chén rượu. Chắc chắn trong những lần đó sẽ có những lần say, say vì vui nghĩa anh em bè bạn, vì quan hệ công việc! Nhưng say mà tỉnh, anh sẽ về nhà với em, có thể muộn sau bữa cơm tối một chút! Những lúc như thế anh mong em chờ anh ở nhà, em im lặng bên anh được không?

Anh cần em im lặng ôm anh, lúc anh say.

Không phải anh không cần em, và lại càng không phải anh yêu cuộc sống rượu chè be bét. Không bao giờ có chuyện đó.

Khi anh say, anh cần ở em sự đồng cảm và im lặng. Đừng dằn vặt anh bằng những câu "anh uống cho lắm vào", đừng giận dỗi anh bằng việc ném chăn gối xuống giường. Đừng bù lu bù loa cho nhà hàng xóm biết chừng mình đang say ngất ngưởng. Đừng ném quần áo anh ra cửa bảo anh đi đi đừng quay về

Anh không phải là kẻ nghiện rượu (chồng em mãi mãi là người không nghiện rượu), cũng chẳng phải là gã ngày ngày nặng hơi men. Những lần say hiếm hoi chỉ là khi niềm vui hơi quá vì thằng bạn cưới vợ, đưa em lên chức. Những lần đó anh không uống không được em à!

Anh say, nhưng anh biết đâu là nơi anh cần về! Anh say, nhưng anh chẳng đi quá nửa đêm! Anh say, nhưng vẫn nhắn tin cho em trong lúc nâng chén để báo cho em biết anh đang ở đâu. Anh say, anh hứa sẽ không tự đi xe máy vì sẽ làm em thêm lo. Anh uống đủ say anh sẽ dừng và về với em - với gia đình nhỏ của mình. Lúc này, em hãy làm cho anh hiểu rằng, mái nhà nhỏ có em chính là nơi trú ngụ cuối cùng của anh sau những va vấp.

Thôi em cứ giận, cứ mặt nặng mày nhẹ khi anh say. Nếu được, hãy làm cho anh một cốc nước chanh. Cứ tên tâm, chỉ vài giờ khi cơn say đã qua, anh lại quay trở lại xông xáo, dũng mãnh hơn với cuộc đời và dạn dàng, nồng nhiệt hơn với em, nên cứ bình yên ở cạnh anh thôi, đừng "bão tố" quá, anh mệt!

Yêu em!

- Sư Chan -

Đừng hỏi mật khẩu của anh nữa được không?

Tôi nghĩ, dù yên nhau đến đâu thì mỗi người vẫn cần có một không gian riêng của mình, một ngõ tối, một góc khuất mà chẳng muốn ai chạm đến, chỉ muốn tự mình gặm nhấm mỗi khi đêm về.

Nhiều người khi yêu cố gắng đi vào đời nhau gắng hỏi hết tất cả những bí mật của nhau chỉ vì sợ người kia lừa dối. Khi không biết thì hận hực, biết rồi lại đau. Thế nên tốt nhất cứ giữ một khoảng trời riêng nào đó của mỗi người.

Phải công nhận là khi biết nhiều hơn về nhau, chúng ta có cảm giác an toàn hơn nhưng cũng chính lúc đó, sự nhàm chán và nỗi sợ hãi tăng lên. Cứ mất thời gian theo dõi người kia làm gì, đi đâu, rồi nghĩ tưởng tượng hàng tá kịch bản vớ vẩn có khi lại làm tình yêu héo tàn nhanh nhất.

Tôi đưa cho người yêu mật khẩu facebook (phụ nữ mà, biết chiều họ sẽ làm họ hư nhưng không chiều thì họ giận), nhưng tôi không đưa mật khẩu email. Tôi nói, "Email là công việc của anh, không có chỗ cho tình ái. Còn đây là mật khẩu facebook của anh, cũng chẳng có cô nào tán tỉnh.". Và tôi biết, những anh chàng có gấu ngoài kia cũng đang chung cảnh ngộ như thế, cũng chẳng sao bởi đàn ông không có quá nhiều bí mật như phụ nữ.

Có chăng, đàn ông có những tính toán riêng trong cuộc sống, có những khát khao họ chỉ muốn giữ cho mình để phấn đấu, đó hầu hết là những khát vọng gây dựng sự nghiệp, không có chỗ cho tình ái vương vãi. Một người phụ nữ thông minh sẽ biết cách xoa dịu đàn ông, âm thầm ủng hộ từ những điều nhỏ nhất. Người phụ nữ sau lưng một người đàn ông thành công là thế.

Với đàn ông, yêu một người khó hơn rất nhiều việc lừa dối một người. Nên nếu như họ muốn lừa dối, ngay từ đầu họ đã sẵn có trăm phương nghìn kế, một cái mặt khâu trao tay có là gì.

Thế nên khi yêu đừng cố gắng bước quá sâu vào đời sống của nhau, để tình yêu còn có chút bí ẩn, để cả hai còn khám phá nhau cho đến hết cuộc đời. Nên, em đừng gặng hỏi mặt khâu của anh nữa được không?

Chẳng phải chúng ta đã yêu nhau vì những điếu rất riêng đó sao em?

- Sư Chan -

Anh đã yêu bao nhiêu cô gái rồi?

Cô gái ấy là mối tình đầu...

Cô gái có mái tóc dài chấm lưng và nụ cười lí lắc. Không phải là cô gái xinh nhất, học giỏi nhất, không phải là cô gái đặc biệt nhất, cá tính nhất. Là cô gái dịu dàng dán cho anh chiếc urgo lúc anh bị thương khi đánh nhau cùng lũ bạn, là cô gái kiên nhẫn chỉ cho anh từng phép toán, sửa cho anh từng đoạn văn, giúp anh vượt qua những học kỳ một cách "ngoạn mục", là cô gái bước chung cùng anh dưới một chiếc ô trong cơn mưa đầu mùa hạ, ướt hai vai áo, mà không hề hà chi...

Đó là cô gái cho anh cảm giác lần đầu tiên rung động và được yêu bằng tất cả những gì bản năng và khờ dại nhất. Anh gọi cô gái ấy là tình đầu.

Cô gái thứ hai, khi anh bước vào những năm giữa của thời sinh viên, một cô gái thông minh và giỏi giang. Cô gái kéo anh ra khỏi thú vui của những cậu con trai tuổi mới lớn, vẽ cho anh một tương lai tươi sáng và hướng anh tới một cuộc sống với hai chữ trách nhiệm và sự nghiệp.

Đó là cô gái luôn khiến anh cảm thấy an tâm, thấy cuộc sống của mình được sắp đặt một cách ngăn nắp và gọn gàng. Chạy đua cùng với những thành tích của cô gái ấy, anh thấy mình thấp kém, đến một lúc anh hèn nhất bầy bột buông xuôi tất cả những gì cô ấy tap dựng nên, cũng là lúc hai người đi mỗi hướng khác nhau, anh chọn một cuộc sống đắm mình trong những thú vui mới. Cô ấy đi du học gây dựng tương lai của bản thân mình.

Cô gái thứ ba là cô gái yêu anh nhất, là cô gái có thể bất chấp tất cả để làm mọi thứ cho anh, đã yêu anh hơn cả bản thân mình, kéo anh ra những ngày tăm tối sau cuộc tình thứ hai. Anh yêu và biết ơn những gì cô ấy làm

cho anh. Cô gái có thể hy sinh cả thời gian cùng bạn bè, công việc để dành thời gian cho anh, vun vén cho tình yêu của hai đứa. Là cô gái chuẩn bị và sửa chữa cho anh từng chiếc áo, là lướt những nếp nhăn nhúm cũ kĩ, chăm lo cho anh từng viên thuốc khi ốm, từng bữa cơm khi xa nhà... bù đắp cho anh tất cả những điều thiếu thốn trong cuộc sống này.

Không chỉ là tình yêu, mà còn nhiều hơn những gì muốn nói về cô ấy. Dù anh có yêu cô ấy nhiều như thế nào, có cố gắng bù đắp cho cô ấy thế nào đi nữa, cũng không đủ, không xứng đáng với tình yêu của cô ấy dành cho anh. Và những điều đó cứ khiến bọn anh dần rời xa nhau, không còn tiếng nói chung, không còn cảm xúc khi bên nhau mà chỉ còn trách nhiệm.

Cô gái thứ tư, anh không biết phải bắt đầu như thế nào. Cô gái ấy, không phải là cô gái dịu dàng nhất, không phải là cô gái thông minh và giỏi giang nhất, không biết sẽ yêu anh đến bao giờ, chỉ là đơn giản ở cạnh cô gái ấy, anh thấy cuộc sống của mình yên ổn. Đó là cô gái khiến anh có thể nghỉ ngơi bất kì lúc nào, là cô gái yêu tất cả những tính cách xấu xí của anh và kiên trì làm anh thay đổi. Là cô gái mà anh có thể làm tất cả những gì vì cô ấy để thấy cô ấy cười, thấy cô ấy hạnh phúc. Là cảm giác yêu một người và luôn biết người ấy ở bên cạnh mình!

Đó là cô gái khiến trái tim anh mỗi ngày đều muốn yêu thêm một chút nữa, không ồn ào, không nồng nhiệt, bình yên qua ngày như một cơn gió mát lành.

Ừ, cô gái ấy là em. Cô gái của ngày hôm nay.

Em luôn muốn biết về quá khứ của anh, anh hiểu điều đó, và cũng không biết mình có đang đại dột "tố cáo" chính bản thân mình không? Nhưng những gì thuộc về quá khứ, dù đẹp hay không vẫn chỉ là quá khứ, là một trong những phần kí ức của anh, một ngăn nào đó trong trái tim đã

khoá lại. Những thứ lần giờ ra anh chỉ có thể mỉm cười khi nghĩ về nó mà thôi. Trân trọng kí ỨC, có lẽ, cũng là trân trọng hiện tại và tương lai, phải không em?

"Em chỉ cần biết hai điều đang tồn tại trong tình yêu của chúng ta. Thứ nhất: Anh yêu em. Thứ hai: Em cũng yêu anh. Anh có thể có rất nhiều quá khứ nhưng hiện tại của anh chỉ có mình em thôi."

Chỉ muốn nói một điều với cô gái của ngày hôm nay. Cảm ơn em, cảm ơn vì đã đến bên cuộc đời của anh!

- Hà Lê -

Cà phê đắng, nắng và em!

Uống cà phê đã lâu, từ khi còn là cậu nhóc lớp mười, tôi đã được nếm cái vị đắng đầu đời, ngày ấy, cà phê chán lắm, đắng ngắt dù cho đã bỏ nhiều đường, "uống cà phê như ăn chè đậu đen" là câu cửa miệng mà mấy ông anh vẫn hay chọc tôi. Cà phê còn chán vì ngày đó còn quá trẻ để biết kiên nhẫn ng ồi đợi cà phê phin nhỏ giọt, cứ vội vàng: "Em ơi, một ly đen đá", rồi uống vội, rồi trò chuyện vội với đám bạn để sau ly cà phê chẳng còn đọng lại gì. Tuổi trẻ đẹp bởi tuổi trẻ người ta sống vội. Nhưng tuổi trẻ, không có gì sâu sắc, khi người ta vì những xung động vội vã nên chẳng biết chậm lại để đợi một phin cà phê.

Lòng tôi chính thức bị cà phê "bắt cóc" cách đây vài năm, sau khi đã bước chân ra xã hội, đã nếm mùi đời và đã biết mùi tình. Bắt đầu biết mê cà phê. Đó là những chiều hè nắng cháy dài trên những con phố, khi một mỗi khi cứ phải gu ồng chân chạy đuổi vòng quay cuộc đời, tôi hay tìm về một quán cà phê vắng. Gọi cho mình một phin đen đá không đường, vài điều thuốc, đợi từng giọt đam mê rơi, mắt nhìn người người vội vã trên hè phố.

Tuyệt phối của cà phê là với Trịnh ca và Thuy khúc. Cứ thử tưởng tượng xem? Đường phố thì đông nghịt người, nắng thì gay gắt cháy da cháy thịt như búa bổ đầu, họ cứ nhộn nhịp, vội vã ngoài kia, ta thì bình thản và yên ắng ng ồi đây, một mình, một Trịnh ca, một Thuy khúc. Đó là lúc tôi bắt đầu lơ mơ hiểu những ca từ bất hủ và bất tử:

"Chiều còn vương nắng để gió đi tìm
Vết bước chân em qua bao nhiêu lần
Lời ru đan ngón tay bu ồm

Ngàn năm cho giá băng bu ãn

Tuổi g ãy ãng lên màu mắt..."

Đó là lúc cà phê mới vào tới ãu lưỡi, ãng và chát, và với tôi, nó gọi bu ãn, gọi nhắc tới cuộc tình dang dở, nhớ em. R ãi hương cà phê thoang thoảng nơi ãu mũi, lan toả ãn ãa trong vòm họng, cái vị ãng ấy nhạt ãn, nhạt ãn, lưu luyến và day dứt, như những hoài niệm:

"Dù mai ãây ai ãưa em ãi ãến cuối cuộc ãời
Dù cho em, em ãang tâm xé, xé nát tim tôi
Dù có ước, có ước ngàn lời, có trách một ãời
Cũng ãã muộn r ãi
Tình ơi! Dù sao ãi ãữa xin vẫn yêu em."

Một ngum cà phê trôi từ ãu lưỡi, chạy khắp khoan miệng r ãi chảy xuống dạ dày, ta còn ãộng lại chút ngòn ngọt dịu dàng nơi cuốn họng. Đó không ãơn thuần là những phản ứng hoá học, khi cafein ãi chuyển trong huyết quản, ãó còn là một câu chuyện ãời: có cố gắng g ãng mình tận hưởng hết những ãng cay thì may mắn thay ta sẽ bắt gặp ãược những ngọt ngào ãể mà cảm nhận, ãể mà ãắm say, ãể mà nhớ!

- Sói -

Anh được phép nhớ em không?

"Anh! Em nhớ anh!"

Đã lâu lắm rồi anh không còn nhận được những tin nhắn đó mỗi ngày từ em. Cũng lâu lắm rồi, anh không phải cuống cuồng chạy xe đến chỗ em mỗi sáng cuối tuần, chỉ để nghe em lải nhải:

- Sao anh đến sớm vậy, em còn bận ngủ nướng...

Rồi em cười, anh cười, thế là bình yên. Hai đứa lại chạy xe vòng qua quá cà phê quen thuộc, gọi hai cốc ca cao nóng hổi, ngồi cạnh nhau, lặng nhìn thành phố đang chuyển động.

Em nằng nặc bảo rằng sau này dù có cưới nhau rồi thì vẫn giữ thói quen này, không được bỏ. Anh gật đầu tinh quái về bằng lòng. Nhưng cuộc đời nào đâu tránh khỏi chữ ngờ, em nhỉ?

...

Đến bây giờ, cuối tuần, anh vẫn giữ thói quen đó, nhưng một mình, không có em bên cạnh như lúc xưa. Ngoài kia cuộc đời vẫn chảy trôi, khoảng trống trong anh lại càng lớn dần lên. Anh tự hỏi liệu rằng mình còn được phép nhớ em nữa hay không?

Em từng bảo sau này quên em đi, nhưng có bảo là đừng nhớ đâu. Hai khái niệm này hoàn toàn khác nhau. Nên nếu có nhớ em, chắc anh không phải xin phép đâu nhỉ.

Anh chưa từng gọi em là người-cũ, không phải anh không muốn tin đó là sự thật. Chỉ là trong tim anh, em chưa bao giờ cũ theo một nghĩa nào đó chỉ anh hiểu. Bởi chữ "cũ" đau lòng lắm, xót xa lắm. Cũng bởi nghĩ về em, chưa bao giờ là nỗi tiếc trong anh. Em luôn là một miền ký ức rất trọn vẹn mỗi khi nhớ về, dù rằng chuyện tình mình chưa bao giờ trọn vẹn.

Hôm nay, lại cuối tuần, anh vẫn cuộn tròn trong chăn, lướt facebook thấy chấm tròn màu xanh ở một nơi xa còn sáng. Nhưng em đã không còn nhắc nhở anh mỗi ngày nữa. Anh cũng không-được-phép gửi đi nỗi nhớ đó. Vì dẫu rằng có nhớ, đó cũng chỉ là nỗi nhớ của riêng anh.

Bầu trời ngoài kia thật xanh, nắng vàng ươm từng góc phố nhỏ, nỗi nhớ em cứ thế mà trở nên tươi đẹp, dù rằng chỉ là nhớ đơn phương.

Người ta bảo nhớ đơn phương một người từng yêu buồn lắm, nhưng anh không thấy như vậy. Bởi được nhớ em mỗi ngày là điều hạnh phúc trong cuộc đời anh.

- PL -

Lời cha dặn con trai cách chọn vợ

1. Khi chọn vợ, con đừng đặt bao nhiêu tiêu chuẩn này kia, cũng đừng nhìn hình mẫu như mẹ của con. Ngày cưới cha, mẹ con chỉ là một người bình thường, còn rất nhiều khiếm khuyết. Đàn ông cần thời gian để xây dựng sự nghiệp thì phụ nữ cũng vậy, họ cần thời gian để hoàn thiện bản thân mình. Quan trọng con phải là một người đàn ông trưởng thành trong suy nghĩ, nếu cô ấy yêu con sẽ nỗ lực trở nên hoàn hảo hơn.

2. Yêu ai thì phải nói, theo đuổi hết mình, đừng bao giờ để cho phụ nữ phải mở miệng nói trước lời yêu. Đàn ông mà không chủ động được trong tình yêu thì cũng không làm nổi việc gì.

3. Khi con chưa qua tuổi ba mươi, vẫn còn độc thân là rất bình thường. Cha chỉ sợ ba mươi tuổi con vẫn lông bông chưa rõ nghề nghiệp, tương lai mù mịt, ước mơ vẫn nằm trên giấy. Còn tình yêu à, lúc nó chưa đến con hãy hưởng thụ cuộc sống riêng. Nhưng nhớ, đừng để độc thân quá lâu nhé, con trai.

4. Sẽ có thời điểm, con phân vân giữa nhiều cô gái, yêu một cô gái xinh đẹp hay cô gái hiểu mình? Con ạ, lúc đó hãy nhớ giữ lấy cô gái nào từng làm mình khóc. Đó chính là người phụ nữ con yêu!

5. Hãy tìm một cô gái thường cần nhắc con về cách con tiêu tiền, thường giận con vì về muộn, thức khuya, hay ca thán vì mùi thuốc lá, bia rượu nồng nặc. Một người vợ để chung sống cả đời cần những "tính xấu" như thế.

6. Cuộc đời con sẽ gặp nhiều người phụ nữ, có người sẽ muốn bên con trọn đời nhưng sẽ có không ít người chỉ muốn nhìn vào ví tiền của con.

Người muốn gắn bó với con cả đời, cô ấy sẽ chăm sóc cuộc sống của con, còn người suốt ngày lo tình cảm của cô ấy thì chỉ nhìn vào ví ti ền mà thôi!

7. Khi yêu một người phụ nữ thật lòng, họ có thể khóc vì con, tủi thân, giận dữ nhưng đừng để người phụ nữ ấy im lặng. Bởi khi phụ nữ đã im lặng họ sẽ rời xa con đấy.

8. Đừng bao giờ đánh phụ nữ, tuyệt đối không! Dù họ có dùng lời lẽ nặng nề hay hành động trẻ con như thế nào. Im lặng và rời đi là tất cả những gì con hãy làm lúc ấy. Phụ nữ mà, hãy chỉ để yêu thôi. Nếu không còn yêu thì chẳng còn gì phải nói!

9. Nếu con mắc sai lầm thì hãy dũng cảm thừa nhận và xin tha thứ, cần xin hay khóc trước người phụ nữ con yêu không có gì là xấu hổ. Không dám nhận trách nhiệm, ruồng rẫy người ta mới là người đàn ông đáng trách!

- Sư Chan -

Cái gì là của mình thì tuyệt đối đừng để cho nó thành của người khác!

Trước đây tôi từng tin tưởng rất nhiều vào một câu nói về tình yêu: "Cái gì của mình thì trước sau gì cũng thuộc về mình. Không phải của mình thì có cố gắng thế nào cũng thuộc về người khác".

Sau một thời gian dài không yêu ai và chẳng được ai yêu. Tôi chẳng tin vào điều đó nữa, câu nói ấy, giống như một kiểu tin tưởng vào số trời. Trời thì vẫn nên tin, nhưng là đàn ông tôi nghĩ mình nên tự nắm giữ cuộc đời mình trong tay. Duyên phận vốn là thứ mỏng manh và không đáng để chúng ta kì vọng, tin vào một thứ lực lượng không biết có thật hay không còn không bằng tin vào chính mình.

Ngồi yên chờ đợi một điều gì đó thuộc về mình, tình yêu của một người phụ nữ chẳng hạn, chẳng khác gì chuyện nằng hún há miệng chờ sung rơi. Tôi không mong điều đó xảy ra với bản thân mình. Là đàn ông, cái cần là tinh thần mạnh mẽ đấu tranh và vươn lên giữa cuộc đời. Bản năng của đàn ông là chinh phục chứ không phải chờ được chinh phục.

Đừng bắt bản thân chờ đợi bất cứ điều gì khi ta không biết chắc nó có đến hay không, hãy luôn chủ động tìm đến nó bằng những phương thức lạc quan và nam tính nhất. Bạn đang tìm kiếm một người phụ nữ để yêu thương và để được yêu thương? Hãy cố gắng chứng tỏ mình là một gã đàn ông đáng được yêu thương. Hãy chọn cho mình một hình mẫu để phát triển bản thân.

Bằng cách nào ư? Tình yêu - như tôi đã đọc ở đâu đó là sự hấp dẫn khác giới về ba vấn đề tâm hồn, trí tuệ và thể xác. Hãy nâng cấp ba vấn đề ấy lên một tiêu chuẩn cao hơn bạn ở hiện tại. Hãy làm giàu tâm hồn

bằng cách đọc sách và các môn nghệ thuật khác, nâng cao trí tuệ bằng những trải nghiệm thực tế trong cuộc sống, hãy chăm sóc cơ thể mình hàng ngày bằng những môn thể thao bạn ưa thích. Đứng ở yên một chỗ và đợi người yêu tới nữa, là đàn ông, hãy học cách chủ động. Quảng giao và mở rộng các mối quan hệ đi, lạc quan lên và tận hưởng cuộc sống vốn dĩ nhiều đi đâu tươi đẹp này. Và trước sau gì, tình yêu cũng sẽ tới, bạn thôi!

Ngày bạn tìm được tình yêu của đời mình, bạn sẽ hiểu.

Tình yêu cần nhiều sự cố gắng lắm. Cố gắng cảm thông và tha thứ. Cố gắng nắm giữ và trân trọng. Cố gắng làm cho ai đó chẳng thể yêu ai khác ngoài bạn. Cố gắng để họ không biết vất vả những gì bạn cố gắng nhưng vẫn yêu bạn. Và nhớ nhé:

- Sói -

"Cái gì của mình thì tuyệt đối đừng để nó trở thành của người khác."

Mình đừng cãi nhau nữa được không em?

Nửa đêm, nhận được tin nhắn rất ngắn gọn nhưng đủ làm anh thấy chên vênh từ em:

"Đạo này tình cảm của chúng ta không tốt phải không anh?"

Muộn rồi, nhưng em vẫn còn thức, ngoài trời từng đợt mưa cứ kéo về ngun ngút, ảm đạm đến lạnh lẽo. Anh đặt tay lên trán, nghĩ về em, về chuyện tình cảm những ngày qua. Gần đây chúng ta hay cãi nhau vì những việc chẳng đâu vào đâu, mình nói với nhau được hai câu, em lạnh nhạt, anh cũng không buồn nói tiếp. Câu chuyện ngắt quãng giữa chừng, câu chúc ngủ ngon cũng thiếu đi vị ngọt ngào. Chúng ta lại ở hai phương trời khác nhau, tuyết rơi nơi anh, phía em có lẽ không thấy lạnh. Anh rất buồn, chắc em cũng không vui nổi?

Trước khi đặt chân đến một miền đất khác, cách nơi em nửa vòng trái đất, anh đã từng nói rằng:

- Dẫu có chuyện gì thì nhất định không được cãi nhau em nhé. Hứa với anh!

Rất lâu rồi anh không được vuốt tóc em khi gió cuối ngày thổi vội, không được ngồi cạnh nghe em kể chuyện. Chúng ta tập làm quen với cuộc sống mỗi ngày gửi đi yêu thương bằng những con chữ vô tri. Chúng ta đều ổn.

Nhưng không hiểu sao mấy ngày này dường như mình cãi nhau nhiều hơn phải không em? Cũng không có chuyện gì to tát cả, chỉ là chuyện anh từng gọi cô gái nào đó với biệt danh mà em không thích... Rồi em giận, em cứ nằng nặc bảo anh thừa nhận đã từng có tình cảm với cô ấy. Anh thấy mệt mỏi quá, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích cho em, càng giải thích em

càng làm lớn chuyện. Anh nhận ra mình lại sai rồi, sau cứ cố giải thích những điều không có cho em.

Cái tôi trong mỗi chúng ta đều rất lớn, ai cũng muốn bảo vệ ý kiến của mình, nhưng nào đâu biết trong tình yêu đúng sai vốn không quan trọng. Quan trọng là nên hay không thôi. Mỗi lần cãi nhau xong, anh biết thế nào em cũng khóc, còn anh bất lực chẳng thể dỗ dành.

Anh đã từng vì em mà sẵn sàng vứt bỏ đi những mối quan hệ không cần thiết, đặc biệt là những mối quan hệ khiến tình cảm của chúng ta tồi tệ hơn. Anh đã làm mọi thứ, chẳng phải để khẳng định mình trong sạch, chỉ để khẳng định một điều: Tình yêu anh dành cho em là duy nhất.

Anh biết mình không phải là thằng đàn ông tốt, vì còn khiến em phải buồn, phải bận tâm như vậy. Anh không dám hứa trước điều gì cả, vì em không tin vào hai chữ mãi mãi, anh chỉ có thể yêu em hết lòng khi chúng ta còn ở cạnh nhau.

Ngay từ đầu, chuyện tình cảm của chúng ta đã chẳng dễ dàng gì, anh từng chứng kiến em phải khóc, phải đau đớn nhưng cũng chỉ biết im lặng và bất lực. Và cũng bởi vì nó không dễ dàng nên anh luôn trân trọng mối quan hệ này.

Chúng ta đã vượt qua nhiều thương tổn để ở cạnh nhau, những lần cãi vã, những lần giận nhau vô cơ phải chăng là điều quá không cần thiết.

Em ngoan, anh thương em rất nhiều, vậy nên mình đừng cãi nhau nữa được không em?

- Phong Linh -

Nàng hỏi tôi, yêu nhiều là bao nhiêu?

Tôi nghĩ rằng phụ nữ ai cũng giống nhau cả. Chẳng phải nói quá nhưng chắc không có anh em đàn ông nào khi yêu mà không bị hỏi đến chóng mặt mấy câu đại khái như "anh có yêu em không?", "anh yêu em nhiều thế nào?" hoặc "anh sẽ yêu em bao lâu?".

Thế có Chúa là những câu hỏi như thế này sẽ lặp đi lặp lại cả đời. Và cánh đàn ông đa phần là sẽ phát điên vì những nghi vấn không bao giờ có hồi kết như vậy của người phụ nữ ở bên cạnh họ. Số trời, đàn ông và phụ nữ vẫn gắn với nhau như vậy.

Thật sự thì ban đầu tôi thấy phụ nữ thật phiền phức. Đàn ông không bao giờ quan trọng yêu nhiều hay yêu ít, với giống đực thì chỉ có ranh giới giữa yêu hay không yêu thôi. Cái ranh giới ấy nó còn mỏng hơn cả khói thuốc lá.

Cho đến khi thật sự trải qua vài cuộc tình, tôi mới hiểu rằng phụ nữ có bản tính cả nghĩ và bất an nhất trên đời. Hiểu được đi đầu này rồi tôi mới bắt đầu từ bỏ việc cố hiểu phụ nữ. Hoá ra sách nói đúng, phụ nữ chỉ để yêu chứ không để hiểu, và lớn chuyện là đàn ông ít ai hiểu được đi đầu này, đó là bi kịch lớn nhất dẫn tới việc cãi vã hay đổ vỡ chỉ với những lý do vặt vãnh.

Hôm nay nàng lại hỏi tôi, rằng tôi yêu nàng nhiều không?

- Nhiều em ạ! Anh luôn yêu em nhiều!

- Nhưng yêu nhiều là bao nhiêu anh?

Đa phần cánh đàn ông sẽ phớt lờ hoặc trả lời miễn cưỡng cho xong. Thế nhưng tôi bắt đầu ôm nàng vào lòng như ôm một con mèo nhỏ, để hơi thở ngọt vị sô cô la phải vào cổ tôi ngứa ngáy. Tôi bắt đầu từ chuyện tôi yêu tất cả mọi thứ thuộc về nàng. Từ những gì người khác có thể nhìn thấy

bên ngoài lẫn những thói quen mà chỉ khi ở bên nhau nàng mới bộc lộ. Nàng sẽ cười khúc khích và thi thoảng rảnh tay thì dùng ngón trỏ khẽ vẽ lên ngực tôi.

- Quay lại vấn đề, bây giờ đến lượt anh hỏi, em yêu anh nhiều thế nào?

- Nhiều từ mặt đất đến mặt trời!

- Vậy đó, anh yêu em nhiều từ mặt đất đến mặt trời, và từ mặt trời quay trở lại...

Tôi sẽ nói nhiều đi đâu với nàng. Sau đó nàng sẽ ngủ thiếp đi. Tôi thấy nàng cảm thấy hạnh phúc, vì gương mặt nàng sẽ vẫn đượm lại nét cười.

Phụ nữ mà, chỉ cần cho nàng biết rằng ta đã say mê nàng thế nào, đã cần nàng và muốn ở cạnh nàng ra sao là nàng sẽ chẳng khác gì một nàng công chúa tựa vào ta vô điều kiện. Chỉ có đàn ông mới có thể chữa căn bệnh bất an của phụ nữ, và chỉ có kiên nhẫn nói yêu nàng mỗi ngày, thổ lộ với nàng mỗi khi nàng hỏi, mới có thể khiến nàng yên bình.

Đôi lúc tôi thấy cũng cần nhẫn nại để nói những lời tỏ tình. Là đàn ông, vững chãi trên đời cũng chỉ là để chở che một người phụ nữ say ngủ trong vòng tay khi bên ngoài cánh cửa nhà đang giông bão.

- Cade -

Anh nghĩ mình độc thân đủ rồi!

Anh đã trải qua quãng thời gian dài một mình một ngựa, tự thử thách bản thân qua những ngày sóng gió. Khoảng thời gian độc thân ấy cố gắng chống chọi với những nỗi buồn ngày dài, anh học cách yêu mình, học cách yêu đời, yêu mọi thứ xung quanh nhưng vẫn thấy thiếu em để học được cách yêu thương một người con gái đúng nghĩa.

Quãng thời gian độc thân có lúc anh kiêu hãnh bởi nghĩ mình đủ sức chống lại cả thế giới này. Ra phố gặp bao đôi dập dềnh, người người xe xe từng đôi như nước anh dừng dưng và lãnh đạm, lúc đó anh nghĩ mình chưa sẵn sàng cho cuộc sống của một "người dưng" bên cạnh. Anh vẫn mơ nghĩ, có lẽ mình cần sống độc thân thêm một thời gian dài nữa, không biết đến bao lâu, cứ từng ngày anh ôm cái thú cô đơn vào mình. Tình yêu ngày đó thật xa xỉ!

Trước đó, chừng hai, ba năm, anh không nhớ rõ nữa. Anh cũng có một tình yêu thật đẹp nhưng mộng mơ tình đầu đã vụn vỡ. Cô ấy lấy chồng, một người đàn ông chín chắn và cho cô ấy một chỗ dựa an toàn. Từ đó, anh bỗng sợ tình yêu, bỗng e dè những cô gái xung quanh mình. Bởi bị phản bội là cảm giác uất hận đến tận cùng, đau mà không dám khóc, yêu mà không dám thương thêm một lần!

Rồi cũng qua quãng thời gian độc thân đó, ở ngưỡng tuổi ngoài hai mươi, anh gặp em! Trải qua chuỗi những ngày độc thân anh biết có lẽ đã đến lúc mình không chỉ biết yêu đến bản thân mình. Cần có thêm một "người dưng" bên cạnh để cùng đúng, cùng sai, cùng "vận hành" mọi thứ để cuộc sống trở nên tốt đẹp.

Mỗi con người là một mảnh ghép chưa hoàn hảo và không bao giờ hoàn hảo nếu chọn cuộc sống theo bản ngã độc thân. Có em, anh tập trung hơn cho công việc, dành nhiều thời gian cho gia đình, hiểu thêm tính xấu, tính tốt của nhau rồi cùng sửa. Chúng ta đang làm như thế để hoàn thiện bản thân mình, để đến một lúc chín chắn hơn khi bước tiếp cùng trên một con đường mới - Ta chung một gia đình.

Em ạ, nói một cách nào đó, chúng ta gặp nhau theo một cách ngẫu nhiên trong đời. Không ai biết trước được mình sẽ gặp ai vào ngày hôm sau. Rồi chúng ta có thể yêu hoặc ghét, nhớ hoặc quên. Chúng ta làm nhau cười nhưng cũng làm nhau khóc.

Chúng ta có thể thất vọng về nhau, thử thách nhau, chúng ta có những ngày vui lẫn ngày buồn.

Chúng ta chỉ là hai con người với nhiều thiếu sót nên chúng ta mới cần nhau, phải không em?

Anh nghĩ, anh độc thân đủ rồi, mình cưới nhau đi em!

- Sư Chan -

Đừng sợ, có anh đây!

Tôi đã từng yêu một cô gái đơn giản đến vô cùng. Cô ấy yêu tôi từ những ngày còn rất trẻ, không ngại ngần việc tôi chỉ là một thằng sinh viên nghèo, rồi trở thành một công nhân thợ máy. Tôi biết phía sau tuổi trẻ tươi đẹp và rạng rỡ của cô ấy là bao lời mời chào đến từ những anh chàng công tử bột, những người đàn ông chín chắn trưởng thành, hay những người thật sự có khả năng đem lại cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc hơn... Nhưng cô ấy vẫn yêu tôi, bằng nhiệt thành tuổi trẻ và sự son sắt tình đầu của đời người con gái.

Tôi từng hỏi cô ấy, có thể dừng lại được không? Tôi thật sự không nghĩ mình có đủ khả năng làm cô ấy hạnh phúc, sống một đời an nhàn và bình thản. Mà xuân thì con gái lại trôi qua nhanh thôi. Tôi có thể chờ năm năm, mười năm để làm giàu, nhưng không thể ích kỉ bắt cô ấy chờ mình ngần ấy năm để già đi và chưa biết trước được tương lai sướng khổ. Cô ấy nói không, từ tốn lắc đầu và chỉ động viên tôi cố lên. Cô ấy nói anh nhất định phải mạnh mẽ, để che chở và bảo vệ cho em. Em chỉ cần như vậy là được rồi!

Ừ thì cái mạnh mẽ và che chở của tôi cũng giản đơn lắm. Chỉ là thi thoảng sửa máy tính giúp cô ấy, thi thoảng cô ấy mất ngủ nhắn tin cho tôi hay trời mưa có sấm sét to thì tôi gọi cho cô ấy để nói: Đừng sợ, có anh đây!

Mối tình giữa chúng tôi kéo dài năm năm, khi tự lượng không thể có một tương lai khá khẩm hơn thì tôi chủ động chia tay cô ấy. Tôi đã để cô ấy chờ đợi suốt năm năm, và hoàn toàn là một thằng vô tích sự. Cô ấy cũng từng bi lụy, từng thử nín kén, nhưng khi cảm thấy khoảng cách giữa

hai đứa ngày một xa, cô ấy không còn cố chấp đợi chờ tôi ở phía sau nữa. Tôi biết, cô ấy hiện tại vẫn chọn sống cô đơn, không chấp nhận yêu bừa bãi đại mọi ai. Và tôi cũng tin, bất cứ người nào có thể bước chân vào cuộc sống của cô ấy sau này sẽ đều được hạnh phúc.

Thi thoảng, tôi vẫn giữ thói quen vào thăm trang cá nhân của cô ấy để hình ảnh hay đọc dòng trạng thái được cô ấy chia sẻ mỗi ngày. Tôi nhớ có lần cô ấy viết:

"Trời mưa to thật đấy, nhưng chẳng còn 'anh đây' nữa!"

Tự nhiên tôi thấy sống mũi mình cay cay. Tôi vẫn trưng ra một trang facebook ảo có tình yêu, có người để hẹn hò, nhưng tuyệt nhiên chưa từng có hạnh phúc. Cô ấy vẫn tin rằng tôi đi theo tình mới và quên sạch những kí ức của năm năm trước. Nhưng thật sự tôi vẫn mong, dù chỉ một lần, để can đảm để nhắn cho cô ấy một cái tin như những ngày xưa cũ:

"Đừng sợ, còn anh đây!"

Nhưng có được không?

- Hạc Xanh -

Anh chọn nắm tay, ôm hôn hay hơn thế

Nắm tay...

Chúng ta bắt đầu mỗi quan hệ tình cảm với ai đó từ một cái nắm tay. Để rồi khi kết thúc, hoặc là nắm tay nhau dắt vào lễ đường và mỉm cười viên mãn, hoặc nói hai tiếng "chia tay" và đường ai nấy bước.

Có những buổi chiều gió nhẹ, đi lang thang rong ruổi trên từng con phố nhỏ, người ng ồi trước kẻ ng ồi sau ngheu ngao hát cũng như lời nói cười cho nhau nghe những câu chuyện vặt. Người ng ồi trước khéo léo kéo vòng tay kẻ ng ồi sau đặt lên ngang hông mình, ý muốn nói:

"Chúng mình cứ ở bên nhau mãi thế này là bình yên!"

Vậy là cuộc đời giông bão nhờ có cái nắm tay làm chứng, của những kẻ khờ khạo lần đầu biết thế nào là tim lạc nhịp để gọi nhớ thương về một ai đó xa xôi. Và cũng từ đó mà cái nắm tay hờ hững ai trao, cái nắm tay vội vàng khi sém chút lạc nhau trên phố đi bộ một buổi tối cuối tuần, cái nắm siết chặt thân thương và đầy sở hữu khi ng ồi cạnh nhau trong rạp tối... Những cái nắm tay ghi dấu những kỉ niệm từng qua, để lứa đôi nhớ mãi khi gần kề, cũng là để chúng ta dễ hình dung mừng rỡ ra bóng hình người cũ khi nhớ lại.

Có những cuộc tình dù xa xôi, người thương không còn bên cạnh nữa, mà cái nắm tay thì nhớ hoài khắc khoải.

Ôm hôn...

Một ngày làm việc đầy trắc trở, khi gặp người thương chỉ muốn đón nhận một vòng tay ôm, để gục đầu nũng nịu thở than, hoặc là để tựa bên nhau cho lòng dịu vợi. Cũng có những ngày thanh thoi khi ng ồi cạnh bên nhắc đến chuyện tương lai, thấy mình tự nhiên ôn hoà và nhu mì đến lạ khi

cuộn tròn bên người ấy, vòng tay qua ôm lấy những đi đầu thân thuộc giản đơn - giống như là của mình, mà rõ ràng lại chẳng phải là của mình.

Để rồi nhịp tim lắng xuống, bờ môi run run lần đầu thuộc về nhau của hai đứa. Ấy là một nụ hôn vội vàng e ấp, là một thoáng của cảm xúc dâng lên mãnh liệt, lại như một lời tỏ tình không thành tiếng:

"Em đã là của anh rồi!"

So với nắm tay, thì ôm hôn ở một mức độ thân mật cao hơn, tính sở hữu cao hơn, lại là sự ám ảnh lâu hơn và đậm sâu hơn. Sẽ có những lúc mệt mỏi với cuộc đời đầy mê mải, muốn quay đầu lại nhìn thấy người ở phía sau - người vẫn luôn cố vũ, động viên và sẵn lòng dang tay ra ôm lấy mình mặc cho đời xuôi ngược. Cũng sẽ có lúc trong đêm nhớ da diết một bờ môi mong, một giọng nói trầm làm trái tim cứ xao xuyến mãi không thôi.

Chúng ta từng ở cạnh bên nhau, từng trở thành thân thuộc bởi ôm và hôn, nên chúng ta sẽ còn nhớ về nhau mãi mãi...

Và hơn thế...

Ai đó từng nói tình dục cũng giống như một quả táo độc. Có thể là đam mê thể xác mãnh liệt, có thể là hưng phấn đến tột cùng khi hai cá thể hoà vào nhau làm một. Nhưng cũng có thể nó như một thứ trái cấm đầy hấp dẫn, để khi có được rồi người ta vội rút chân ra khỏi cuộc đời nhau...

Cho nên thời nay, tình dục vừa dễ lại vừa khó, vừa đáng trân trọng lại vừa không được trân trọng. Trân trọng là khi được quấn quýt trong hơi ấm của người thương, lúc dặt dứu nhau lên đến cửa thiên đàng còn được nghe trong lồng ngực của nhau tiếng tim đập rộn ràng tha thiết. Còn nếu nó chỉ như một thủ tục của một bữa ăn nhanh - một tình yêu chớp nhoáng, thì cảm xúc rời rạc, chỉ thể xác hoà quyện vào nhau nhưng trong sâu thẳm tâm hồn là trống rỗng, là đau xót, là đứng đưng...

Ái ân với người mình thương như một lẽ tự nhiên của sự gắn kết, khiến người ta không đơn thuần là yêu và thương nhau như tình nhân nữa. Mà là sự huas hện của một mối quan hệ lâu dài, một sự đồng cảm và sẻ chia sâu sắc, để hai người được trở thành người thân và hứa hẹn về những chuỗi dài lâu...

Phụ nữ thường nghĩ về nắm tay, ôm và hôn hơn là chuyện ái ân. Bởi trong trái tim người phụ nữ luôn mong cầu tình cảm theo quá trình mà được nâng niu. Còn đàn ông thường nghĩ về chuyện ái ân hơn việc nắm tay, ôm và hôn. Bởi trong trí óc người đàn ông, sự gắn kết được tính bằng cả thể xác lẫn tâm hồn.

- H.X -

Anh ôm em ngủ, kệ đời được không?

Có những ngày anh không mong được rong ruổi cùng em vượt hàng trăm cây số đến một nơi xa lạ ít xô bồ, cũng không mong ng ồi cạnh em trong một quán cà phê trên tầng thượng lặng nhìn thành phố trôi. Anh chỉ mong những ngày đó, được ôm em ngủ, mình mặc kệ ngoài kia cuộc sống hối hả như thế nào. Được không em?

Chúng ta sẽ không quan tâm đến việc ngoài đường người ta kẹt xe ra sao, thời tiết nắng nóng hay lạnh giá, cô kia đã làm lành với anh kia chưa... Anh sẽ tắt điện thoại, vút vào một góc, để thế giới sang một bên, ở cạnh người mà anh thương một lát thôi cũng được. Cuộc sống vẫn đang chuyển động, chúng mình thì vẫn còn yêu thương nhau mỗi ngày. Đôi khi bận tâm quá nhiều thứ, lòng lại không đủ yên bình để yêu thương người bên cạnh mình.

Em nằm gọn trong vòng tay anh, hương tóc thơm mềm nhẹ nhàng len lỏi vào từng giác quan. Chốc chốc em ngọ nguậy, đầu dụi vào ngực anh, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ thích cảm giác được chi ều chuộng. Anh lắng nghe rất rõ từng nhịp thở đều đều, không gấp gáp của em. Có lẽ khi chúng ta cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, tình yêu đôi khi không cần nồng nhiệt, say đắm nữa. Ngược lại chỉ cần có thể trao nhau những an yên là đủ. Ôm em vào lòng, anh tưởng chừng như ôm cả những bình yên một đời kiếm tìm.

Những ngày đó, chúng ta không kể chuyện quá khứ, vì nó đã qua; cũng không tính chuyện tương lai vì nó chưa tới. Mình sẽ lặng yên bên cạnh nhau như vậy, không nói đi đâu gì hết, em nhé. Mọi nhọc nhằn, lo toan hay hờn dỗi thường ngày để những lặng yên kia buộc chặt.

Anh không phải chàng trai lãng mạn, nhưng nếu ngoài trời bỗng đổ cơn mưa, mình mỉm cười nhìn nhau rồi cùng nhìn ra ngoài cửa sổ trắng xoá. Có lẽ nhiều người nghĩ chúng ta nhàn rồi, dư thời gian quá, nhưng mặc kệ em nhỉ. Chỉ cần anh thích, em thích, lời người ta là thừa. Anh sẽ ngắm nhìn thật kĩ, thật lâu gương mặt của em. Gương mặt rất hiền, đã khiến anh không cần lòng được mà nguyện thương yêu đến hết một đời.

Chúng ta, mỗi ngày vẫn tìm cách thêm chút gia vị vào tình yêu để nó ngọt ngào hơn. Và ôm em ngủ cũng là một thứ gia vị mang tên bình yên anh muốn thêm vào chuyện chúng mình.

Anh mệt rồi. Anh ôm em ngủ, kệ đời được không?

- PL -

Không có anh, em vẫn ổn!

Là những ngày chúng ta chẳng còn là gì của nhau nữa, và em nhận ra, yêu và hết yêu đâu phải chuyện quá khó khăn.

Là những ngày không còn ràng buộc nhau vào một mối quan hệ dằng dẳng, và em thấy mình bình yên hơn ngày cũ, không khóc, không nhớ, không thương.

Chúng ta thường quan niệm rằng nhớ thì dễ chứ quên thì chẳng quên được. Vậy mà thực ra để nhớ hết mọi thứ về một người đã đi, thì quên cũng chỉ là việc đơn giản. Quên nhanh thôi, nếu bản thân thực sự muốn được yên ổn!

Không có anh, em chẳng cần phải vội vàng buông bỏ công việc để nghe điện thoại, để trả lời tin nhắn, để thông báo với anh em đang làm gì khi ấy. Em ung dung hơn hết thảy, việc của mình, mình làm, việc của anh, sẽ có người khác quan tâm. Lúc yêu thì coi nhau là tất cả, coi cuộc sống của nhau hoà chung làm một, còn khi đã chẳng còn tồn tại chút tình cảm nào giữa mối quan hệ đứt gãy này, thì chúng ta nên trở thành người-dưng.

Không có anh, em thản nhiên ngẩng đầu đọc từng inbox trên facebook, thản nhiên theo đuổi đam mê của chính mình, thản nhiên ăn những món mình yêu thích. Hoá ra bản thân đã bỏ lỡ nhiều thứ đến vậy, chỉ vì một người không xứng đáng. Vì anh sợ em theo đuổi đam mê mà không có thời gian dành cho anh, vì anh sợ em đọc inbox người lạ mà rời bỏ anh, vì anh không muốn em xấu xí do đồ ăn... hay vì hàng tỉ lý do nào khác em cũng không còn quan tâm nữa. Em là em, là chính mình, là tự do với cuộc sống không cần phải cố gắng vì anh, cố gắng vì thứ tình yêu vốn đã không công bằng.

Không có anh, em chỉ cần quan tâm chính mình, chỉ cần mang niềm vui đến cho chính mình. Yêu hay không yêu, có đôi hay FA giờ đâu phải là vấn đề đáng để các cô gái như em phải bận tâm. Em tụ tập với bạn bè lúc rảnh, nghe những câu chuyện chỉ có tiếng cười. Anh là ai đâu đáng nhớ bằng việc em sẽ mua cho mình thứ gì vào cuối tuần, sẽ đi đâu vi vu với hội bạn thân. Con gái không nhất thiết phải quá nặng tình với một người đã trở thành xa lạ. Miễn là bản thân hạnh phúc, có tiền, có sắc, có niềm vui thì sẽ không bị bất kì ai làm tổn thương nữa.

Không có anh, em thấy cuộc sống của mình yên ổn: không hờn dỗi, không tổn thương, không tha thứ, không nhớ nhung. Anh đã mang hết tất cả mà bước ra khỏi cuộc đời em, đồng thời khiến em hiểu rằng, là một cô gái thì càng cần phải thực tế với chính tình yêu của mình. Vấp ngã không phải để trở nên yếu đuối, ngu ngốc, mà là để trưởng thành, để mạnh mẽ, để độc lập.

Vậy nên cảm ơn anh vì đã rời xa em mà bỏ lại một khoảng trời an yên để em tiếp tục cuộc hành trình đi tìm hạnh phúc!

Không có anh, em vẫn ổn, còn anh, thì sao?

- Cát Cánh -

Em sẽ không chạy đua với người yêu cũ của anh nữa!

Em đã từng nghĩ rằng vì yêu anh, em có thể để anh nhớ đến người cũ, không sao cả, nếu anh vẫn còn giữ những tấm ảnh chụp chung giữa anh và cô ấy, nếu anh vẫn còn nhắc đến kỉ niệm của hai người với một tâm trạng chẳng mấy vui vẻ, nếu thỉnh thoảng giữa đêm khuya, anh n ồng nặc mùi rượu bia vẫn bất giác gọi tên cô ấy. Em đã từng nghĩ rằng, nếu có thể, em vẫn chấp nhận những đi ều đó, chấp nhận rằng, anh vẫn còn nhớ đến cô ấy rất nhi ều. Có sao đâu, cô ấy đã có người mới, còn anh, đã có em, chỉ là nhớ, nhớ thôi mà!

Nhưng có lẽ, em sai r ồi anh ạ. Em ích kỉ cho bản thân mình, muốn giữ anh lại bên mình, bất chấp tất cả, bất chấp cả việc anh chưa quên được người con gái ấy và em chỉ là một cách để lấp chỗ trống cho bản thân anh thôi, bất chấp anh giữ em bên mình mỗi khi say, khi buồn, mỗi khi không còn nơi tìm về, anh tìm đến em. Hoá ra, trong lòng anh, em chưa bao giờ có vị trí thực sự, để những lúc vui vẻ, để những lúc tâm trí anh dù không còn chỗ cho cô ấy, anh vẫn nhớ đến em. Em sai r ồi, sai thật r ồi.

Em không chạy nữa, em dừng cuộc chơi này ở đây. Chạy đua với một người con gái đã "khắc cốt ghi tâm" trong trái tim anh khiến em thật mệt mỏi, khiến những ngày bên anh trở nên bất an và lo lắng. Ngày nào cũng chỉ loanh quanh với những câu hỏi không đầu không cuối một ngày nào đó, cô ấy trở về, em mất anh thì sao, cô ấy sẽ dễ dàng lấy lại anh từ em phải không, rằng em chỉ là một "con tốt" thay thế cô trong những ngày trái tim anh chênh vênh không có nơi trú ngụ, rằng em sẽ chịu đựng như thế nào, em sẽ tổn thương làm sao, anh sẽ không quan tâm đến em, phải không?

Em sai rồi, sai từ lần này đến lần khác, sai vì cứ mãi biện minh cho một trái tim chưa bao giờ hướng về phía em, chưa bao giờ yêu em, chưa bao giờ nghĩ đến cảm xúc của em, dù hàng trăm hàng nghìn lần nói lời yêu em. Em sai rồi, vì em cố chấp, vì em cứ cố níu kéo chút thương hại mong manh từ phía anh, không sớm trả anh về nơi tự do, cứ khiến anh phải vẫn vương lo nghĩ rằng chia tay em, anh sẽ có lỗi lắm!

Đúng rồi, em sẽ không chạy đua nữa. Không tự làm đau mình, xát muối vào trái tim mình nữa, sẽ phải yêu thương bản thân mình hơn, và giờ có lẽ là lúc em nên trả anh về với tự do, để em không còn những băn khoăn lo lắng, những giấc ngủ không còn mộng mị bất an ướt đẫm nước mắt vì lo sợ mất anh, anh sẽ không còn mệt mỏi, chán chường, không còn cảm thấy có lỗi gì đó lớn lắm với em nếu phải chia tay.

Đúng rồi, em mới là người phải chấm dứt, em sẽ trả lại anh, về với tự do thôi!

- Hà Lê -

Hay là chúng mình đừng yêu nhau nữa...

Hay là mình đừng yêu nhau nữa...

Anh sẽ không phải chịu những lời cằn nhằn hàng ngày của em, không được thức khuya, không được hút thuốc, đi đâu phải báo em, em hỏi phải trả lời, phải nhắn tin gọi điện cho em hàng ngày và tỉ mỉ những quy tắc em đặt ra cho chúng mình.

Chúng ta sẽ không phải cãi nhau vì những chuyện chẳng đâu vào đâu, về người cũ, về cuộc sống, về công việc, mệt mỏi em sẽ không tìm anh để trút giận, anh sẽ không còn căng thẳng áp lực mỗi khi nhìn thấy em, sau mớ công việc hỗn độn.

Hay là chúng mình chia tay đi anh...

Bao lâu rồi, chúng ta chưa nói với nhau một câu yêu thương tử tế, bao lâu rồi chưa có một cái nắm tay giữa phố đông người, bao lâu rồi anh chưa ôm em thật chặt giữa đêm sương giá rét. Rất lâu rồi phải không anh? Anh đâu còn yêu, còn thương em nữa, ở bên nhau liệu có còn niềm vui?

Bao lâu rồi, em không phải buồn, chẳng phải tổn thương khi biết anh vẫn nhớ người yêu cũ, vẫn trò chuyện với người ta hàng đêm, và quan tâm đến người ta giống như em.

Và bao lâu rồi, cô ấy và em, không ai rõ mình là người thứ ba...

Em đã từng nghĩ một chuyện tình dài rộng có thể được cứu vãn bằng muôn vàn kỉ niệm. Rằng người ta sẽ vì tiếc thương quá khứ mà tiếp tục vì nhau. Nhưng em đã lầm. Thứ kỉ niệm cũ một khi đã nhuộm màu buồn thì không còn ai tha thiết giữ lại, ai đó chỉ muốn lập tức gói ghém rồi đào sâu chôn chặt trong một mét vuông ký ức.

Em không trách cứ anh thay lòng hay người khác đã đến để mang anh đi. Bởi lẽ duyên do trời đặt nhưng phận lại do con người định đoạt. Lý lẽ của trái tim cũng đã từng mong manh thổn thức, chỉ muốn quay đầu kêu tên người khiến nó thấy yêu thương. Vậy thì đừng ép uổng, đừng trách cứ nhau làm gì anh nhỉ? Để giữa đất trời chật hẹp chúng ta cho tình mình trải rộng.

Ừ thì em cũng sẽ buồn một khoảng thời gian sau đó. Rồi em sẽ chôn chôn sợ hãi trước một người mới tới sau. Em dồn nén đau thương lẫn hoài nghi mà em thu gặt được từ cuộc tình vừa tan vỡ... Nhưng tội cho người ta, cũng chỉ là tội cho em...

Đành buông tay anh một cách lặng lẽ nhất có thể. Đành chấm dứt tình yêu dang dở nhiều năm trời một cách thanh thản hơn.

Chuyện tình giữa ba người có bao giờ là chuyện tình yêu ổn. Em chọn ra đi không phải vì em yếu đuối hay bao dung, chỉ là em cần một lối thoát cho chính bản thân mình.

Chúng mình đừng yêu nhau nữa, anh nhé!

Để em không phải buồn nhiều...

Để anh không phải bận tâm...

Để cô ấy không phải xót xa vì chen chân đứng giữa...

- Cát Cánh -

Có một kiểu con gái như em!

Có một kiểu con gái không thích những nơi đông người, không thích ồn ã và xô bồ, thường chỉ co mình vào góc quán quen đọc sách, sưởi nắng như con mèo lười, hoặc nường nhờ cảm xúc vào những bản tình ca.

Có kiểu con gái không chịu được cô đơn nhưng vẫn thường hay chọn cô đơn làm bạn. Bởi ngại mở lòng mình, ngại tổn thương sau những lần vấp ngã, vì không có niềm tin và một nỗi sợ với những phép thử.

Có một kiểu con gái bên ngoài luôn tươi tắn cười nhie ù, bất cứ sóng gió nào ập đến cũng tự cho rằng mình có thể chống đỡ, dù đêm về thút thít khóc một mình, tự trách sao cuộc đời mỗi một nhưng vẫn rạng rỡ mỗi sớm mai thức giấc.

Có một kiểu con gái mà người ta cứ tặc lưỡi cười đùa: Này sao mà ngoan cố thế? Yêu đi thôi, ế r ấ!

Không phải là không muốn yêu, mà là không muốn chọn bừa yêu đại - để làm tổn thương mình cũng như làm tổn thương người khác. Cho nên ế là vì thích thế, được chưa?

Cũng không phải là luôn mạnh mẽ, chỉ là yếu đuối chẳng để cho ai xem - nên vẫn nhủ lòng phải cố gắng, vẫn kiên cường chống đỡ với bão tố phong ba và tin rằng một ngày nào đó tương lai sẽ khá khẩm hơn.

Có một kiểu con gái mà người ta cho rằng đi ngược với số đông. Ừ thì sao? Có sao không khi kiểu con gái đó là em - vẫn đang sống vui vẻ và bình an - với lựa chọn sống của riêng mình?

Kiểu con gái như em không ôm mộng mơ hay mong cầu về ngày tình yêu đến, nhưng vẫn sẵn lòng chờ đợi nếu có ai đó xuất hiện vào đúng lúc. Kiểu con gái như em cũng không thích nghe những lời khuyên nhủ để phải

sống thế này hay thế khác, bởi tự thân đã biết rất rõ cá tính của mình, và luôn tâm niệm bản thân sinh ra vốn dĩ không có trách nhiệm phải làm vừa lòng người khác.

Kiều con gái như em không thích lệ thuộc hay dựa dẫm, chỉ thích ngả đầu vào vai người thương để thở một cái cho cuộc đời này đỡ ngột ngạt - rồi sau đó hồn nhiên gượng dậy chiến đấu. Kiều con gái như em thường thích những cái đan tay khi đi cùng nhau trên phố hơn là những nụ hôn ướt át sương đêm. Kiều con gái như em cũng thích những vòng ôm để cuộn tròn vào lòng nhau say ngủ hơn là say trong những đam mê thể xác.

Kiều con gái như em nhìn qua thì dễ thương nhưng quả thật dễ thương cũng không phải dễ dàng. Cho nên đừng tìm cách đi vào trái tim em để rồi ra đi như một vị khách vắng lai thăm thú miền đất lạ. Hãy chỉ đến khi cần và chân thành thôi nhé, để em được đáp lại tình yêu một cách hết sức chân tình.

- Hạc Xanh -

Yêu đàn ông trên ba mươi...

Là em chấp nhận bớt tính trẻ con của mình lại một chút. Đàn ông trên ba mươi yêu em bần bĩ, kiên trì không xốc nổi, nên khi em giận dỗi sẽ để em yên lặng một mình, nhưng vẫn sẽ ở bên cạnh chỉ để lau đi nước mắt cho em.

Là em chấp nhận yêu một người không thường xuyên nói những lời tình tứ lãng mạn. Đàn ông trên ba mươi trải qua nhiều gian truân của cuộc đời, từng va vấp rồi thành công trong sự nghiệp, cũng từng yêu và đau khổ vì tình yêu. Nên người đàn ông đó thấu hiểu những điều em chưa kịp nói, và một khi hứa sẽ thương em thì sẽ mãi ở bên em, chỉ cần em còn tin tưởng.

Là em chấp nhận một vị trí ngang bằng trong trái tim người ấy. Bởi đàn ông trên ba mươi không coi tình yêu là tất cả, họ coi trọng trước hết là gia đình, sự nghiệp, bạn bè. Tình yêu cũng sẽ chấp nhận nhún nhường hoặc đi song hành cùng nghĩa vụ và trách nhiệm. Không phải bởi họ khô khan, không phải bởi họ không chân thật, mà chỉ bởi đàn ông trên ba mươi biết cách cân bằng mọi thứ, cũng mong muốn mọi thứ được cân bằng.

Là em chấp nhận mình phải lớn theo đúng nghĩa trưởng thành, bởi vì em biết mình yêu thật sâu đậm một người đàn ông trên ba mươi... Em cũng mong mình trở thành một người nội trợ đảm, một người ngoan hiền và nhu mì, thi thoảng cũng mong biến thành con mèo nhỏ xúu để cuộn tròn trong vòng tay ai đó để vuốt ve. Đàn ông trên ba mươi không nâng em lên tầng mây với những lời hứa cuội, nhưng đàn ông trên ba mươi sẽ cần tay em, dẫn dắt em, nói rằng đâu là con đường mà hai đứa sẽ đi qua, để rồi nơi đâu cần dừng lại - vì nhau.

Đôi khi em sẽ chấp nhận nếm những khoảng tủi thân một mình, bởi em cảm giác phải chia sẻ người đàn ông trên ba mươi cho rất nhiều mối quan hệ, nhiều lần không gian giữa cơ quan, công việc, thể thao, tin tức thế giới... Nhưng người đàn ông trên ba mươi của em cũng sẽ biết ơn em vì điều đó, và cũng dành sự tôn trọng tương tự đối với em. Tình yêu đối với đàn ông trên ba mươi mà nói: là cần nhau, vì nhau, không đặt một ai trên hết, bởi họ biết nếu mối quan hệ bên cao bên thấp sẽ nhanh chóng bấp bênh và dễ dàng để nói lời chia xa nhau.

Vậy nên, nếu em có yêu một người đàn ông trên ba mươi, hãy can đảm lên, mạnh mẽ nhiều lên, đừng buồn! Dù thế nào đi chăng nữa, người đàn ông mà em lựa chọn nếu đích thực dành cho em sẽ luôn biết em cần gì, hiểu em muốn gì, sẵn lòng làm mọi thứ để giữ em ở lại trong vòng tay của họ.

Có những sự khác biệt về tuổi tác và cách để một người bày tỏ yêu một người, nhưng đôi khi trong tình yêu, tuổi tác cũng chẳng là gì cả. Ừ, rồi cũng có những ngày đẹp trời, đừng lấy làm lạ khi người đàn ông trên ba mươi của em lại tỏ ra như đứa trẻ. Bởi người đàn ông khi được yêu thương chỉ cầu chuộng thường sẽ chẳng lớn bao giờ...

Yêu nhau một tháng, yêu nhau một năm...

Yêu nhau một tháng là khi anh luôn coi em là số một. Đi đâu cũng kẻ nắm chặt tay nhau như thể cứ hờ ra là lạc mất người yêu. Hễ mà em có đi một mình là kiểu gì cũng nhắn tin, gọi điện liên tục, "Em về chưa?", "Đang ở đâu rồi?", "Nhỡ người ta bắt mất con nhon của anh thì sao?" khiến em nhiều khi vừa buồn cười vừa thương. Yêu một năm, không còn những ngày lo lắng vu vơ cho nhau mà thay vào đó là sự quan tâm thực tế hơn, là hành động nhiều hơn lời nói. Em có đi đâu một mình anh đều hỏi có cần anh đón không, em có ốm nhẹ là đã có anh mang thuốc đến.

Yêu nhau một tháng, đi đâu cũng nắm tay nhau như kiểu chủ quyền: "Người này là người yêu tôi đấy". Vậy mà, yêu nhau một năm không còn cái nắm tay thật chặt giữa phố đông, mà chỉ còn những lời giục nhau nhanh chân kéo muộn, là cái áo trùm ngang đầu che cho em khỏi nắng. Nhiều lần tủi thân trách anh sao đi nhanh thế, anh chỉ cười bảo, "Không kéo em đi nhanh nhỡ người ta cướp mất con nhon của anh thì sao?".

Yêu nhau một tháng, là khi vừa gặp nhau xong đã kêu nhớ nhung, lúc nào cũng chỉ muốn được ở cạnh bên nhau. Thỉnh thoảng sến súa gửi cho nhau vài câu nói copy từ phim Hàn rồi ngẩn cười cả buổi. Yêu nhau một năm, một ngày hay vài ngày không gặp cũng không còn là chuyện quan trọng. Thậm chí dù có nhớ vẫn cố gắng không kêu than. Bởi đơn giản cả em và anh đều hiểu ai cũng có công việc riêng của mình, ai cũng bận rộn, cũng hối hả. Miễn là đừng quên nhau giữa những bận bịu thường nhật ấy, đêm về vẫn kịp chúc nhau một vài câu ngủ ngon, vẫn kịp hỏi han nhau, "ngày hôm nay thế nào".

Yêu nhau một tháng là đi ăn, anh nhường em hết mực. Cho dù em có giục anh mau ăn đi, thì anh vẫn chỉ chống cằm mà cười "nhìn người yêu anh ăn thì đủ no rồi" khiến em vừa ngại vừa bực. Đi ăn mà một người ăn, một người nhìn thì ăn sao nổi! Yêu nhau một năm, đi ăn cũng không cần phải giữ kẽ, mà có khi tranh nhau ăn đến là buồn cười. Rủ nhau đi đâu cũng lèm bết anh chờ dưới cửa. Mỗi lần buồn chán lại mè nheo bắt anh đi shopping cùng để có người vừa trả tiền vừa xách đồ. Mỗi lần giận dỗi, anh đầu mặt kệ cho đến khi em phát chán mà ỉ ôi "Thôi chúng mình làm lành đi!".

Yêu nhau một tháng, là anh lúc nào cũng cố gắng tỏ ra tâm lý, chiều chuộng, còn em hết mực dịu dàng, duyên dáng. Rủ nhau đi shopping, em vẫn còn tranh trả tiền với anh, đi đâu chơi cũng không để anh chờ quá 3 phút. Lúc nào cũng cố gắng hoàn thiện bản thân mình để đối phương không cảm thấy thất vọng. Yêu một năm, bao nhiêu thói xấu cứ dần dần bộc lộ, phàn nàn về nhau, chê trách về nhau cũng ngày càng nhiều. Cơ mà chẳng hề chi khi cả hai đã hiểu về nhau, chấp nhận nhau từ cả những thói xấu ấy, để vì nhau gìn giữ tình yêu này.

Yêu nhau một tháng, là dù có cãi nhau đến điên đầu và người sau lè lè là em thì anh vẫn luôn phải đứng ra nhận lỗi trước. Thế nên em hay được đà giận dỗi, để rồi khi anh hương hương phong chocolate làm lạnh là lại đầu vào đấy. Nhiều khi cứ nghĩ yêu nhau một tháng mà như cả một đời. Yêu nhau một năm, là cãi nhau anh không chịu nhường em nữa, tranh luận đến cùng, cãi nhau chán anh lại bỏ đi, để lại mình em, không dỗ dành, không còn an ủi, tự mà thương lấy mình.

Yêu nhau một tháng thấy cái gì cũng đẹp, yêu nhau một năm những thứ xấu xí bắt đầu hiện ra, nhưng vẫn chấp nhận, dù thế nào cũng bên nhau.

Yêu nhau một tháng cứ nghĩ: "Thôi cứ yêu đi, đến đâu thì đến", yêu một năm rồi bắt đầu những dự định tương lai xa xôi hơn.

Thôi thì chúng ta cứ yêu nhau thôi anh nhỉ, được bao lâu đâu mà nghĩ ngợi nhiều!

Yêu nhau một tháng - yêu nhau một năm, lắm chuyện thật buồn cười!

- Cát Cánh -

Từ ngày đó, chúng tôi thôi yêu nhau!

Những năm yêu nhau, chúng tôi vẫn chung một sở thích là nhìn vào mắt nhau rồi quay đi và cười. Bởi với anh ấy, với tôi thì thấy nhau cười chính là hạnh phúc. Nhưng tôi không ngờ rằng sở thích ấy đến một lúc nào đó trở thành ám ảnh và day dứt.

Tôi và anh, ngay lúc ấy, cả hai rất sợ nhìn vào mắt nhau, vì sợ nỗi đau bùng ra. Tôi sợ mình khóc ngon lành như một đứa trẻ, còn anh sẽ lo lắng ôm chặt tôi vào lòng vỗ về như thói quen ngày xưa. Sau bao nhiêu biến cố và thương tổn, cả hai nhận ra rằng mình không thể tiếp tục bên nhau được nữa. Vậy là chia tay. Không ồn ào, không cào xé nhưng rất đau. Nỗi đau cho đến tận bây giờ tôi vẫn không dám chạm vào, chỉ dám gói nó lại, cất thật kĩ vào ngăn sâu nhất trong tim.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp anh sau ngần ấy năm yêu nhau, chúng tôi không còn trò chuyện mỗi tối, không còn gặp nhau mỗi ngày và... thôi không yêu nhau nữa.

Có một người đã từng là điều gì đó rất quan trọng, cứ nghĩ rằng nếu một ngày người không còn ở đây nữa mọi thứ sẽ sụp đổ. Vậy mà, ngày người đi, nắng vẫn vàng ươm, xe vẫn chạy, gió vẫn hát; chỉ có mình đau, người đau. Hoá ra, chẳng có gì là mãi mãi.

Sau chia tay, chúng tôi bình lặng sống cuộc đời không có nhau, vượt qua nỗi đau theo một cách nào đó có lẽ cũng không giống nhau. Anh chọn cách đến một nơi thật xa, bắt đầu cuộc sống mới. Tôi loay hoay không biết đi đâu nên chọn cách ở lại nơi đây, gặm nhấm hoài niệm và đếm thời gian trôi.

Sau chia tay, chúng ta không còn xuất hiện thêm một lần nào nữa trong cuộc đời của nhau, dù là tình cờ. Không phải chúng tôi cố tình né tránh nhau, mà tự bản thân hiểu khi duyên đã cạn thì gặp lại là chuyện hi hữu. Có lẽ đi đâu đó tốt cho cả hai, bởi gặp lại, chỉ gieo thêm nhung nhớ và sầu đau, vậy thì thà chấp nhận xem như đó là lần cuối cùng nhìn thấy nhau rơi lệ, để không mong hoài một niềm hi vọng mỏng manh.

Những ngày sau chia tay, không còn mong chờ một cuộc hẹn, không còn lo lắng người đợi khi ta đến trễ, cũng không còn thấp thỏm mỗi khi trời đổ mưa người có ướt. Bởi, những ngày đó chúng tôi hiểu cần phải dành thời gian cho bản thân mình nhiều hơn.

Sau chia tay, chúng ta đủ trưởng thành để hiểu, để chấp nhận, để nguyện cầu cho nhau những điều tốt đẹp nhất, như cách mà chúng-ta-đã-từng-hạnh-phúc.

- Phong Linh -

Đừng làm bạn nữa, hãy làm người yêu!

Luôn có một mối quan hệ, lưng chừng xúc cảm, nói cũng chẳng đành, nhưng buông lời yêu thì tâm cũng vô vàn thốn thức. Cứ thế mà, âm thầm, chẳng thể nào hơn hai chữ bạn bè.

Luôn có một mối quan hệ, yêu chẳng đành, nhưng cũng không cam tâm làm bạn. Ta biết, nếu có lỡ nói ra, đến cái danh bạn bè, cũng chẳng thể nào níu giữ được. Có phải chẳng, vì đã quá hiểu nhau, vì ở bên cạnh nhau đủ lâu, để biết rằng, dù đã rõ hiểu hết tâm nhau, nhưng chẳng thể nào tiến xa hơn nữa, làm thế nào để thay đổi vị trí bạn bè trong nhau, hai chữ người yêu, đến độ nghe còn hụt hẫng.

Làm gì có chuyện bạn thân giữa đàn ông và phụ nữ. Họ chẳng trong lớp vở bọc bạn bè mãi, cái tình yêu thấp thỏm bấy lâu, có chết đi được không? Tại sao lại giày vò mãi thế này. Đàn ông, phụ nữ, khi đã ở bên cạnh nhau đủ lâu, có cần chi thêm một danh phận, hay tự ngẫm hiểu cái cảm xúc này, đến khi một trong hai len lỏi tình ái mãnh liệt hơn, kẻ còn lại sẽ lẳng lẳng mà đi?

Ai cũng từng đi vào cái đường cùng đáng chết này đúng không? Tôi cũng chẳng khác gì. Cái cảm giác mất luôn đôi theo một người-bạn-thân, chỉ là chuyện trò thân mật cùng ai kia, tự nhiên nơi ngực trái đau đến lạ kì. Có phải là ghen? Mà, giữa cái danh phận bạn bè, làm gì có được cái quyền chiếm hữu một ai, hưởng hờ chi là cản ngăn hạnh phúc. Rõ là buồn cười. Giá mà một lần tôi được phép chính thức ghen tuông.

Mối quan hệ đó, rõ ràng không phải xuất phát từ một phía, mà là cả hai, dù vậy cũng chẳng dám mừng vội để yêu nhau. Vì biết rõ ràng, khi có một

người yêu, sẽ mất đi một người bạn, mãi mãi là vậy. Người yêu và bạn, không lựa chọn có được không?

Đàn ông mà, có vẻ giản đơn hơn phụ nữ, yêu là yêu, thế thôi. Tôi không tự đề cao nhân phẩm của các chàng, miễn người mình yêu được hạnh phúc, thì bản thân cũng đủ đầy niềm vui. Nhưng, đa phần là vậy. Đàn ông, có thể tự tìm ra mọi lý do để buộc tội chính mình hơn là trách cứ người mình yêu. Vậy thì, việc lỡ yêu một người-bạn-thân, cũng chính là đàn ông sai có phải không?

Đàn ông, họ biết, khi còn là bạn, có lẽ sẽ thoải mái hơn, không chút giấu che, cũng chẳng phải nghĩ suy quá nhiều. Còn yêu, là một chút riêng tư, đây che một phần xúc cảm. Với đàn ông, tình yêu còn là một sự chiếm hữu cho riêng mình. Họ sợ, khi cái tôi đi quá xa, người yêu mất thì chẳng đành, cái mà khiến họ đau đầu mãi, mất một cô-bạn-thân.

Tôi không khuyến khích các chàng trai làm thế này, nhưng mà, suy nghĩ kĩ lại, yêu mà không nói ra, thì chẳng phải là đàn ông nữa. Cứ làm li ều một lần xem sống, chết ra sao. Vì cảm giác ấp ôm một mớ xúc cảm cho riêng mình rất khó khăn, chi bằng nói ra có phải nhẹ lòng hơn không?

Giá mà bây giờ có ai cho tôi một chút dũng khí của một gã trai trẻ trong cái độ tuổi khát khao một người phụ nữ bên cạnh mình, để tôi có thể đứng trước một cô-bạn-đang-thân kề cạnh: "Đừng làm bạn nữa, hãy làm người yêu".

Nếu muốn biết đàn ông nghĩ gì hãy để họ say đi!

Nếu muốn biết đi đâu chân thật nhất của phụ nữ là gì, hãy để họ khóc.

Nếu muốn hiểu đàn ông nghĩ gì, cứ để họ say đi.

Đàn bà khi buồn thường tìm đến những bờ vai đủ cứng cáp để họ có thể nương tựa.

Còn đàn ông, họ chỉ thích tìm đến người tình thản nhiên, nhưng cơn say cùng tiếng nấc nghẹn ngào. Không phải cứ là đàn ông thì phải giỏi chịu đựng và vững lòng. Không phải là đàn ông thì lòng dạ sắt đá và không biết đến những cơn buồn. Nỗi buồn đó chỉ có ở tình nhân của họ là hiểu rõ nhất. Cứ để họ say, họ sẽ cho bạn thấy, đàn ông, đôi khi cũng phải được yếu lòng.

Người ta hay bảo rượu bia chỉ giỏi hại đời. Thật ra, chính nó là người bạn tâm giao, một tri kỷ, một kẻ tình nhân, cứ im lặng chờ đợi những chân thành mà đàn ông không bao giờ muốn nói. Vì đàn ông đến buồn cũng phải viện cớ lý do. Họ say rồi.

Là đàn bà, họ có thể buồn bất cứ khi nào cảm thấy yếu lòng, hoá hoãn những bờ vai, chờ đợi những quan tâm an ủi, cho vui đi nỗi buồn. Còn đàn ông, cứ trăn mặc, nốc trọn từng cơn say, nấc lên những nỗi buồn chất chứa. Cũng chẳng ai hay. Đàn ông chẳng bao giờ muốn ai thấy họ buồn. Nhưng cuối cùng, cũng tìm đến những đêm say, như một thói quen chực chờ bộc phát.

Những muộn phiền cứ đến, những đêm nùng nặc rượu bia, những cơn say cứ thế mà thấm vào tâm thức. Cuối cùng, chỉ khi say mới hiểu, chỉ khi say mới biết, đàn ông cứ mãi huyễn hoặc chính mình về những gánh nặng

trong lòng. Họ chẳng lo âu và cũng chẳng biết buồn. Say chỉ là say. Còn muộn phiền, rồi cũng qua đi.

Đàn ông là thế, tìm đến hơi men như một sự giải thoát, cho lớp vỏ bọc cứng cỏi thường trực, cơn say sẽ làm lu mờ tất cả. Và ban mai thức giấc, những điều khó nói cũng thế mà tan biến. Vì trong cơn say, có bao giờ họ biết họ đã và đang nói gì? Thật ra, say chỉ là lý do đã đàn ông dùng cảm nói hết tâm tư, giải bày cảm xúc.

Hãy cho đàn ông một ly rượu. Ngồi lại cạnh bên, im lặng và đợi chờ, cứ thế, họ sẽ nói cho bạn những điều bấy lâu đã cố giấu đi.

Cuộc sống có hai thứ làm đàn ông khó che giấu những yếu mềm. Thứ nhì là cơn say. Thứ nhất, chính là đàn bà.

- Duy -

Càng trưởng thành càng muốn yêu như những đứa trẻ!

Tôi sợ nhất những mối quan hệ "dậm chân tại chỗ", cứ tà tà, chẳng gọi thành tên. Sáng nhắn tin cũng vui, tối không nhắn cũng được, cứ có thì trả lời, không cũng chẳng sao. Đó không phải là cái tôi lựa chọn khi bắt đầu một mối quan hệ (tất nhiên, giữa thời buổi cái gì cũng nhàn nhạt này, có được một người mình nhắn vẫn trả lời là quá may mắn). Cũng có thể tôi quá tham lam, nhưng tôi muốn mọi mối quan hệ xung quanh mình phải mặn mà đúng nghĩa.

Như khi yêu nàng, tôi yêu theo cách của mình, sáng nào cũng gọi nàng dậy, trêu đùa vài câu cho nàng cười. Trưa gọi điện, tối gọi điện. Có hôm, chẳng có chuyện gì kể, hai đứa ôm điện thoại nghe nhịp thở của nhau.

Tôi tự biến mình thành kẻ phục tùng tình yêu, ngoài thời gian làm việc hầu như tôi dành hết thời gian để trò chuyện với nàng. Đến nỗi đám bằng hữu than trách vì những lần bỏ bê bữa nhậu, nhiều lần cafe không gặp.

Và nàng cũng thế, lúc nào có thời gian cũng muốn biết tôi đang làm gì, có nhớ nàng không. Mỗi câu hỏi mà cứ lặp đi lặp lại nhiều ngày, nay đã quá một năm, có quãng thời gian hai đứa "chán" những câu chuyện cũ, những câu hỏi cũ thử im lặng một ngày hứa tìm câu chuyện mới rồi nói chuyện trở lại. Nhưng chỉ một tiếng đồng hồ đã nhắn tin í ới như hai đứa trẻ.

Người ta bảo kẻ trưởng thành yêu nhau như một đứa trẻ con, những đứa trẻ lại muốn yêu như một người trưởng thành. Tôi luôn là đứa trẻ mỗi khi nói chuyện với nàng, khác xa với khuôn mặt lạnh, dáng vấp đã già của một gã ngoài hai lăm.

Yêu nhau nhiều có chán không? Có, chắc chắn có lúc chán. Tình yêu cũng như một món ăn, ăn nhiều sẽ chán nhưng đó chỉ là phản ứng tức thời

của cảm xúc. Vẫn khuôn mặt cũ, vẫn giọng nói cũ, vẫn ánh mắt ấy ngày nào cũng bắt gặp không thể xao xuyến như ngày đầu được. Người yêu nhau lâu dài không phải không có cảm xúc trẻ con ấy mà là sau cảm xúc bột phát họ tìm thấy sự chân thành để đến với nhau.

Hãy yêu như một đứa trẻ, thương nói thương, giận nói giận, có lúc nào chán nhau muốn một mình cứ chia sẻ. Bởi chúng ta chỉ là những con người bình thường với hỉ nộ ái ố, với nhiều thiếu sót nên mới cần nhau.

Như có lần, tôi hỏi nàng: "Có khi nào anh quan tâm em quá, em chán anh không?".

Nàng cười: "Ừ, em chán anh rồi. Nhưng mỗi ngày không nghe giọng anh, em không chịu được".

- Sư Chan -

Đừng trách anh ấy, chỉ vì tôi vẫn còn yêu!

Tôi không trách anh khi đang còn yêu tôi, anh "say nắng" vì một cô gái khác...

Tôi không trách anh, vì cô ấy mà chia tay tôi ngay lập tức.

Tôi không trách anh buông bỏ quá nhanh và quyết liệt, mặc tôi quần quai khóc lóc đau đớn không hiểu chuyện gì đang xảy ra cho đến khi tất cả mọi chuyện kết thúc.

Tôi không trách anh, chỉ trách tôi, vẫn còn yêu!

Chúng tôi ở cạnh nhau sáu năm. Tôi nhớ, sáu năm trước...

Cái thời chúng tôi ở bên nhau mà chẳng cần nghĩ đến tương lai đánh cược hoàn toàn vào tình yêu này không chút toan tính vụ lợi.

Cái thời có thể uống chung với nhau một cốc soda 15 nghìn, ngồi ăn chung một suất cơm 20 nghìn trong lúc bụng đói đang réo lên ừng ực và cảm thấy ngon đến kì lạ.

Cái thời đi xem một bộ phim phải săn giá vé thật rẻ, không bông ngô, không nước ngọt chỉ có một chai Lavie hai đứa dùng chung.

Cái thời mà một mỗi chỉ cần anh chở đi lòng vòng khắp nơi rồi ôm anh thật chặt ngủ thiếp trên vai anh tỉnh dậy nhìn thấy khuôn mặt cười của anh, mọi mệt mỏi đều tan biến.

Cái thời ấy bản thân chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài tình yêu của nhau, vậy mà cứ hồn nhiên sống trong cái thế giới chật hẹp chỉ có hai người.

Cho đến lúc chúng tôi có thể ăn cơm ở những nhà hàng sang trọng, uống hai ly nước đắt tiền, xem phim hàng tuần mà không cần quan tâm đến giá thì những giây phút bên nhau không còn bình yên như cái thời ấy.

Chúng tôi cuốn vào hiện thực, tương lai, dự định, đầu tư, sinh lời, trách nhiệm và những con số... Không còn tiếng cười vui trong mỗi câu chuyện kia, không còn cảm giác an yên khi ngồi cạnh nhau, không còn muốn dựa đầu vào vai anh cho những ngày mệt mỏi, không còn thiết tha nắm lấy tay nhau trong những ngày mùa đông vội vã cho một cái ôm.

Cô ấy xuất hiện, như một thiên thần mang cho anh một cảm giác mới lạ, trẻ trung, sôi nổi và nồng nhiệt như một cơn gió mát lành, cuốn anh đi khỏi hiện thực là tôi. Tôi những tưởng rằng, với tình yêu bền bỉ sáu năm trời vượt qua muôn trùng sóng gió đời cam cộng khổ chúng tôi đã xây cho mình một bức tường thành vững chắc mà không sóng gió nào có thể xô đổ những tôi đã nhàn. Tình yêu trở nên chên vênh, chỉ một cơn say nắng của anh thôi cũng khiến nó muốn sụp đổ rồi, mà thật buồn cười, tôi biết, lý do không phải do cô ấy, là do anh, do tôi, do tình yêu của chúng tôi quá đổi mong manh mà thôi.

Tôi không thể trách anh, bởi vì anh không còn yêu tôi, tình cảm luôn là thứ ngược với tất cả quy luật trên trái đất này, thời gian không nói lên được gì và chẳng có gì là không thể. Tôi chỉ thấy tiếc, khoảng thời gian ấy chúng tôi đã bên nhau lạnh phúc như thế nào, vui vẻ ra sao, mà lẽ ra, nó phải tồn tại mãi mãi chứ không dễ dàng sụp đổ như thế kia, chỉ trách, tôi vẫn còn yêu anh, nhưng không thể nói, không thể diễn đạt bằng lời. Tôi buông xuôi vì biết không thể níu giữ anh thêm một giây phút nào nữa.

Tôi không trách anh đã bỏ rơi tôi, tôi trách tình yêu này, rồi bỏ chúng tôi mà đi thôi!

- H.L -

Giá như ai đó hiểu cảm giác chờ đợi đáng sợ như thế nào?

Cảm giác kinh khủng nhất không phải là sau chia tay, mà là khoảng thời gian chờ đợi một mối tình không có kết quả, cứ cứng đầu hi vọng, thật là t ỉ t ệ.

Là cái cảm giác, nhìn thấy rõ nhau, nhưng tâm thức chỉ là một người đang vọng tưởng, cái màn hình cứng đờ kia, cách ngăn tất cả, bất lực chẳng biết làm gì.

Là cái cảm giác, phải lấy dũng khí xoá đi từng dòng tin nhắn, từng bức hình chung. Chẳng nỡ, nhưng cũng đành. Giá mà ai đó hiểu, kí ức đẹp luôn là thứ gặm nhấm nỗi đau, từng ngày, từng giờ, huống chi là cả ng ă n ấy năm.

Là cảm giác, giữa lòng thành phố nô nức, như muốn ngừng thở, bỏ ngoài tai tất cả mọi xô b ồ ng ỗ i b ết giữa lòng đường, tay bấm vội, muốn gọi cho một người lạ, nhưng số thì như đã thuộc nằm lòng, chỉ một giây nữa thôi, nhấn nút gọi, trải hết lòng này r ỗ i thôi, nhưng sẽ được gì? Càng đến gần hay lại càng xa cách? Thế r ỗ i lại thôi, nhìn dòng xe cứ không ngớt tấp nập, ước gì có ai đó đợi mình, như mình đã đợi người.

Giá mà ai hiểu, cảm giác cô đơn đến nghẹn lòng, nó t ỉ t ệ đến thế nào. Giá mà ai đó hiểu, kẻ cả ngày luôn ni ềm nở nụ cười, hằng đêm, họ đã trải qua những gì. Ai r ỗ i cũng phải mạnh mẽ, cười thật tươi, vui vui vẻ vẻ, tất yếu, hàng ngàn người ngoài kia, chỉ hi vọng duy nhất một người hiểu, không có người, cũng sống tốt đấy thôi.

Người ta hay bảo, đêm khuya luôn khiến người ta phải buông bỏ những lớp mặt nạ mà hằng ngày cố gắng mang, khó mà có một ngoại lệ. Hoá ra, không có người, cố gắng mấy, cũng chỉ là hư vô.

"Thời gian giết chết cuộc tình còn đau hơn giết chính mình."

Là cái cảm giác, ngồi nơi quán quen, bài nhạc cũng bỗng hợp tâm trạng, tim len lỏi một chút đau bất chợt, tự khi nào, ngồi quán cũ mà lại khắc ghi từng câu chữ những bản nhạc được phát thế này. Tìm quên từ những kỷ niệm xưa cũ luôn là con dao hai lưỡi. Hoặc là thấy mình khờ mà vội bỏ, hoặc là cứ khờ mà cố chấp hi vọng, càng muốn quên lại càng da diết nhớ.

Là cái cảm giác, bỏ mặc tất cả lời yêu thương, để chờ đợi duy nhất một người, nó phù phàng với đời, người lạ thờ ơ với nó. Thế đấy, đời luôn có những lối mòn trót trêu, đi mãi, chẳng tìm thấy hạnh phúc của riêng mình. Con người là như vậy, cái càng không có lại càng cố chấp đuổi theo, những đi đâu đơn giản có thể chạm vào, lại chẳng thém để tâm.

Không phải cuộc sống này, người tốt chết hết ở đâu rồi, mà là, hoặc sẽ là người, hoặc không là ai cả.

Giá mà ai đó hiểu, cái cảm giác khi phải chờ đợi sẽ thế nào, thì lúc đó, liệu người có yêu tôi, như cái hi vọng mà tôi đã ấp ủ ngần ấy tháng năm.

- Hoàng Duy -

Theo anh đi trốn em ơi!

Ngày thật dài và trống trải nếu chúng ta cứ vội vã, cứ ùn ào trong những bộn bề công việc, cuộc sống, lo toan. Anh thậm chí chẳng kịp hỏi em một câu quan tâm ân cần, em thậm chí chẳng kịp trả lời anh một vài tin nhắn vội. Dòng đời cuốn cả hai dần trở nên xa cách, mặc dù đêm về vẫn nghĩ tới nhau mà không dám gọi. "Giờ này chắc em đã ngủ rồi!"

Hay là mình tạm thời quên đi tất cả, bỏ lại lo âu, rời xa chốn náo nhiệt thị thành để dành cho nhau khoảng thời gian vô tư nhất, dành cho nhau sự quan tâm đang dần trở nên hiếm hoi, ít ỏi.

Hay là mình tạm thời trốn khỏi những áp lực đời thường, vứt hết trần trở, mệt nhọc sau mỗi ngày tan làm để cùng nắm tay nhau bình yên ở một vùng đất mới mẻ nào đó.

Hay là, theo anh đi trốn, em ơi!

Tuổi trẻ có bao nhiêu mà phải đắn đo, suy nghĩ. Chúng ta sẽ xách ba lô lên và cùng nhau rong ruổi dưới bầu trời nhiều nắng hay ướt sũng chỉ vì một cơn mưa. Chúng ta sẽ đan tay nhau ủ ấm trước cái lạnh bất ngờ của thời tiết, và em sẽ run rẩy nép mình vào anh để anh được ôm em thật chặt trong vòng tay vững chắc.

Con đường phía trước dành cho hai chúng ta. Nụ hôn trao nhau cũng không còn ngượng ngùng giữa núi rừng, giữa thiên nhiên tuyệt đẹp. Anh sẽ đưa em đến những nơi em hằng ao ước, những nơi mà không có tiếng chuông báo thức mỗi sáng sớm, tiếng còi xe tắc đường giờ tan tầm, tiếng thúc giục hoàn thành công việc cho kịp giờ. Nơi đó sẽ chỉ có anh, có em, có tình yêu của hai đứa mình, có niềm vui và hạnh phúc...

Đi với anh, và chúng ta sẽ cùng nhau ung dung thưởng thức những món ăn mới lạ, những đặc sản vùng miền hấp dẫn. Sẽ không còn những bữa trưa nhạt nhẽo qua loa, không còn những bữa cơm văn phòng chán ngán. Anh sẽ chăm cho em béo lên, được nhìn em ăn ngon lành mà không lo giờ giấc. Tại sao phải lo lắng khi chúng ta đang đi trốn, em ơi!

Dẫu biết rằng cuộc đời này là những ganh đua, nhưng con người đâu cần phải ganh đua cho bằng hết từng ấy thời gian sống. Hãy cứ thả lỏng bản thân, tự cho phép mình một vài phút giây ngơi nghỉ, để yêu thương và để được yêu thương. Chúng ta cứ đi, rồi sẽ đến. Anh và em sẽ được sống với tuổi trẻ của chính mình, được làm những việc mình thích, mình ước mơ, được sống trong những ngày bình yên vô lo nghĩ. Đi để mở lòng mình, để yêu thương nhiều hơn, và để dọn dẹp lại tất cả những ngổn ngang đời thường phía trước. Chúng ta cứ đi, rồi vẫn phải quay về, nhưng sẽ là một sự quay về hừng khởi, sẵn sàng tiếp tục đối mặt với những gì còn đang dang dở, bộn bề.

Đừng ngại ngần để lại mọi thứ, xếp gọn đồ vào một chiếc ba lô và sẵn sàng cho những chặng đường dài thú vị phía trước.

Đừng ngại ngần đăng xuất khỏi hộp mail, khỏi facebook, nộp đơn xin nghỉ vài ngày và sẵn sàng cho một cuộc sống mới mẻ ở một vùng miền xa xôi.

Đừng ngại ngần mà theo anh đi trốn, em ơi!

- Cát Cánh -

Phụ nữ muốn hạnh phúc thì phải biết "ăn chơi" !

Từ bao giờ người ta đã luôn gắn hình ảnh người phụ nữ với hai từ "đảm đang", và cho rằng thật có phúc cho anh chồng nào lấy được một chị vợ "đảm đang tháo vát", nhà nào có dâu hiền dâu đảm thì chắc chắn được trăn trồ khen ngợi. Nhưng đã bao giờ người ta đứng dưới góc nhìn của một người phụ nữ "đảm đang" để thấu hiểu hay chưa?

Đơn cử như, đi làm về phải tất tả ngược xuôi chợ búa, bước chân vào nhà chưa kịp quảng gánh lo công việc đã tiếp tục khoác lên vai trách nhiệm với chồng con. Cơm không lành canh không ngọt thì là do vợ không đảm không ngoan? Vậy nên muốn cơm lành canh ngọt thì vợ phải nai lưng làm việc, thậm chí làm lưng cật lực, vất vả sớm khuya để cửa nhà yên ấm. Đến nỗi thời gian tự chăm sóc cho bản thân cũng không có, đầu bù tóc rối, người vương mùi dầu mỡ hành tỏi, tay chân nhem nhuốc nhọ nhẽ... Là một người phụ nữ với bộ dạng nhếch nhác như vậy, nhìn vào gương có tự thấy mình hạnh phúc?

Đơn cử như, chồng có thể đi nhậu sau bữa ăn, đi đá bóng, đi xem truyền hình trực tiếp World Cup, uống bia và bàn chính sự. Con có thể đi học bài, đi sinh nhật bạn bè, đi mua sắm quần áo mới,... Trong khi đó, người phụ nữ ở nhà lại tiếp tục toan lo nhà cửa, thu thu chi chi, lăm cẩm đến mức cái bút giắt vội lên đầu thay cho dây buộc tóc, quần áo của chồng con thì chần chu hàng hoàng còn quần áo của mình nhăn tít chưa kịp là. Là một người phụ nữ đến bản thân mình còn không buồn ngó ngang chăm sóc, hoặc không có thời gian để kịp để ý chăm nom đến mình, thì có còn được hạnh phúc trọn vẹn?

Phụ nữ hãy thử trở về nhà, nấu cơm qua loa cũng được, không thì thuê giúp việc, việc nặng việc nhẹ chẳng phải động đến tay, thời gian dư dả được phép làm nail làm tóc. Thời gian chảnh đi nhậu cũng là lúc được thanh thoi shopping quần quần áo áo, cũng nước hoa son phấn như các cô gái tuổi trẻ đôi mươi chưa chảnh. Rồi xúc lên người thơm nức mùi mỹ phẩm, mặt hoa da phấn, môi biết cười, mắt chảnh vương chút sầu bi... Thế thì có đủ hạnh phúc không?

Chưa kể, làm con gái chưa chảnh mà đẹp thì quá đối bình thường, chứ làm con gái đã có chảnh mà vẫn đẹp thì người đời ai cũng phải xuýt xoa. Họ không cần biết đằng sau đó có phải lui cui rửa bát, dọn dẹp quét nhà, vườn tược không hay đã có người giúp việc lo. Họ chỉ cần biết rằng chảnh con vẫn thành đạt, vợ vẫn trẻ đẹp, không cuộc vui nào của chảnh là không góp mặt. Người ta còn khéo khen vợ chăm chảnh tốt, chảnh dạy vợ ngoan. Đi bên cạnh chảnh mà mặt ngời ngời rạng rỡ thì chảnh còn được phen hãnh diện...

Thế mới thấy, phụ nữ đảm thường chỉ có hẩm hiu chứ mấy ai được trọn vẹn hạnh phúc.

Tóm lại, gái bây giờ mà đảm đang chăm chăm lo chảnh con rồi ru rú trong xó bếp thì chỉ có dại mà muôn đời không hạnh phúc. Đợi đến lúc chảnh chán chả thèm ỏ ê đi ăn thêm phở bên ngoài thì chỉ biết yếu đuối khóc lóc thảm thương. Nhưng nào có ai xót? Vậy cho nên, cuộc đời này bạc lắm, muốn không bị người ta đối xử tệ bạc với mình thì tốt nhất cũng đừng bao giờ tự đối xử tệ bạc với bản thân. Đảm đang thì tốt, nhưng chưa chắc đã hạnh phúc. Còn muốn hạnh phúc, thì đừng chỉ đảm đang nội trợ!

- Hạc Xanh -

Không liên quan: bạn nào muốn tẩy trắng răng thì qua facebook của mình (Hồng Ngân Lưu) để rinh ngay em Baking Soda về nha 🍷

Có một mối quan hệ mà yêu chưa đủ, thương chưa tới

Là chuyện của gã đàn ông và người phụ nữ, yêu thương nửa vời, quan tâm hời hợt, vội vàng bên nhau, rồi cũng vội vàng tan biến.

Sẽ có một mối quan hệ, dù biết sẽ không đi đến đâu, nhưng vẫn cố chấp hi vọng, rồi vụn vỡ theo từng cơn sóng muộn, chẳng biết vì điều gì, chỉ là chợt thấy, gã đàn ông vừa nắm tay mình đi cùng người đàn bà khác, không phải mình.

Sẽ có một mối quan hệ, rõ là chẳng thuộc về nhau, nhưng lại giày vò trong từng nỗi nhớ, ước được gặp nhau, nhìn nhau một cái, rồi thôi. Sẽ có một mối quan hệ, chẳng ra gì, chỉ là cảm thấy nơi ngực trái nhói lên, đau một chút, khi mà người phụ nữ hôm qua vừa còn nằm trọn trong vòng tay, giờ lại e ấp, với ai, chẳng phải mình.

Đàn ông, tìm đến những đi đâu mơ hồ để khoả lấp đi nỗi cô độc của tuổi trẻ. Nhiệt huyết, khát khao với hoài bão, nung nấu đàn ông hơn hết, thời gian đâu dành cho một mối quan hệ, nói chi là yêu thương một ai.

Phụ nữ, chờ đợi đã quá lâu, một chút quan tâm, thêm một chút lãng mạn, những lúc cần, chắc không có gì sai. Đàn ông, phụ nữ, dành cho nhau một trò chơi, nếu ai yêu thương nhiều hơn, sẽ đau, nếu ai quan tâm nhiều hơn, sẽ buồn.

Một mối quan hệ không rõ ràng, nếu có người muốn tiến xa hơn, tự khắc sẽ có người chùn bước. Một mối quan hệ, chẳng thể nào gọi tên, mãi mãi chỉ là một nửa, chẳng là bạn, cũng chẳng gọi là yêu. Lưng chừng buồn vui, một nửa của nụ cười và một phần của nước mắt. Một mối quan hệ, rõ là hiểu hết tình nhau, nhưng lại thích làm đau nhau đến lạ.

Chúng ta luôn dành cho nhau những mộng lung như vậy, đến cái gọi là chia tay cũng không thể nói nên lời. Ngàn ấy thời gian, có là gì của nhau đâu, thì nói chi là yêu, đến cái can đảm để đứng trước mặt nhau, nói rõ nguồn cơn, mọi chuyện sẽ kết thúc, cũng chẳng có cái danh phận để được nói ra.

Ai cũng từng đi vào một lối mòn, mãi cũng chẳng tìm được hướng ra. Tự huyễn hoặc nhau mãi về một cái tình cảm chẳng rõ ràng. Biết rõ là sẽ đau, nhưng vẫn cứ lao vào. Chúng ta như những đứa trẻ con, yêu thích một món đồ chơi đến tột cùng, gào khóc, ỉ ôi để có được, đến cuối cùng, vài ba bữa, lại bỏ xó chẳng thèm chơi. Chẳng biết vì gì, cũng hiểu tại sao.

Ai rồi cũng có lúc sai lầm. Để nhận ra đã quá lâu ta ngộ nhận cái tình cảm này, một thứ tình cảm đáng lẽ không nên có, cũng chẳng nên ngày một lớn hơn, để rồi khi vỡ nát mới biết, tốt nhất chúng ta chỉ nên là "bạn".

Bởi vậy mới nói, đàn ông và phụ nữ, không phải sinh ra là để dành cho nhau, yêu thương nhau, họ còn giỏi giày vò nhau. Đàn ông và phụ nữ, tốt nhất, nếu đã không yêu thì đừng nên là gì của nhau.

Còn chúng ta? Rốt cuộc chúng ta là gì của nhau vậy? Mãi chẳng thể đến được với nhau, mãi mãi là một mối quan hệ chẳng rõ ràng, có phải không?

- Duy -

Có những ngày chỉ muốn bỏ trốn cùng ai đó!

Có những ngày chỉ muốn rời bỏ thành phố ồn ào, đến một nơi nào đó, chỉ cần đủ yên bình để thấy lòng mình bình yên. Không phải đi một mình, mà đi cùng ai đó, không cần đi quá xa, chỉ cần đi cùng nhau, tận hưởng những ngày chỉ có nhau, chẳng vướng bận, chẳng lo âu ngoài kia người ta lo toan những gì.

Những ngày đó, cũng không cần quá dài, một ngày cũng được, nửa ngày cũng được, miễn sao có thể nghe thật rõ, cảm thật sâu nhịp tim mình, nhịp tim người đang bình thản đập cùng nhau. Đôi khi thời gian bao lâu không quan trọng bằng việc chúng ta đã tận hưởng nó như thế nào, theo cách nào và hạnh phúc ra sao. Nó cũng giống như việc nhiều người hỏi, "Tại sao họ yêu nhau như vậy, bên cạnh nhau nhiều như thế mà vẫn chia tay?". Câu trả lời thực ra đơn giản lắm, bên nhau lâu đâu đồng nghĩa với tình yêu đó đủ sâu, đủ bền.

Những ngày đó, không cần người nói yêu ta nhiều, chỉ cần người bình lặng nắm tay ta rong ruổi trên những con đường xa lạ, đừng buông. Thấy người mỉm cười trong một chiều hanh hao gió, thấy người bình yên là thấy tim mình bình yên. Hạnh phúc đâu phải đi đâu gì đó xa vời không chạm vào được, người nhĩ? Những giây phút như vậy, ta lại hỏi người thấy nơi đây có đẹp không. Người nhẹ nhàng vuốt tóc:

- Nơi nào có em, nơi đó là thiên đường!

Nhiều khi con người ta cứ đi tìm thiên đường ở nơi xa, rất xa, hoá ra nó nằm ngay bên cạnh mình, mỗi ngày...

Những ngày đó, chỉ muốn mỗi sáng mai cứ mình thức dậy, cảm nhận được hơi thở quen thuộc và thấy người còn bên cạnh. Thế là đủ. Ta và

người làm mọi thứ cùng nhau, làm gì cũng được, chỉ cần cạnh nhau cũng được. Người kể về những chuyến đi xa, những mảnh đất mới, ta pha một tách trà nóng thoảng hương hoa nhài, nhấp một ngụm, thấy đời bình yên.

Những ngày đó, bỏ chiếc điện thoại vào một góc, không ai làm phiền, không ai gọi đến, cũng không phải gọi đi cho ai. Thế giới chỉ có người và ta, bình lặng bên nhau để thấy mọi thứ vẫn đang chuyển động theo lẽ tự nhiên của nó, và thấy lòng mình không toan tính, âu lo.

Những người yêu nhau, họ vẫn mong được đến những nơi phồn hoa, huyên náo, cảm nhận thế gian đa sắc màu, chụp những bức ảnh cùng nhau để lưu lại khoảnh khắc. Nhưng ta chỉ cần người bên cạnh, không cần có ảnh, không cần có video, chỉ cần có nhau, người nhỉ...

Những ngày đó, người sẽ đi cùng ta chứ?

- Phong Linh -

Là phụ nữ, hãy học cách "làm khô" đàn ông, đừng để họ làm khô mình!

Tôi không thích tuýp đàn bà con gái lên giường với đàn ông rồi lại quay sang hỏi trách nhiệm, nghĩa vụ... Nếu chẳng may thời gian sau mối quan hệ không dẫn tới đám cưới, thì ôi thôi người con gái sẽ gắn vào người đàn ông vô số đặc trưng tính cách chẳng mấy tốt đẹp của phường "lừa đảo", "Sở Khanh". "Khốn nạn",...

À trong số này, còn có vô số cô gái đem ôn lại mối kỷ niệm cũ... Nào hai người đã từng yêu nhau sâu đậm tới tận vài ba bốn năm, kỷ niệm ngọt ngào da diết khó quên ra sao, ước hẹn thế nào, chăm bẵm nuông chiều nhau ra sao. Vậy mà... vậy mà một ngày anh ta cho cô ấy nhận "quả đắng", phũ phàng phụ tình, vui vẻ bên người mới.

Mất trinh tiết, mất niềm tin, xấu hổ... có lẽ là bi kịch lớn nhất, dai dẳng nhất với những người con gái như vậy. Vì yêu quá đậm thù hận, thấy người ta lựa người khác thì không đành lòng, người mới xinh hơn mình cũng ghen, xấu hơn mình lại cạnh ghen và tức... Rồi chúng ta - những người phụ nữ lại ngẩng đầu tím tím động viên nhau "ông trời có mắt", kẻ ăn ở như vậy ắt sẽ gặp quả báo.

Tôi chán những câu chuyện như vậy. Chuyện đời thường, báo chí kể đi kể lại nhiều lần, vẫn là đàn ông tệ bạc, phụ nữ đáng thương.

Nếu có một lời khuyên, tôi khuyên họ nên dành thời gian đó chăm sóc bản thân, rồi học hành, làm việc, làm đẹp... tận hưởng cuộc sống. Xin đừng ôn lại chuyện cũ, sống tử tế thay vì khóc lóc oán hận và đặc biệt đừng ăn vạ đàn ông, đừng chứng tỏ mình bị bắt, đáng thương đến nhường ấy.

Cũng có khi tôi nhận thấy có quá nhiều cô gái ảo tưởng vào sức mạnh của bản thân. Ngồi tâm sự với nhau thỉnh thoảng lại thở dài chốt hạ một câu đại loại như nghĩ rằng anh ấy yêu mình nhất, anh ấy sẽ không bao giờ quên mình, anh ấy đến với người mới chẳng qua chỉ vì cảm xúc nhất thời, yêu qua đường... Và lại yêu, lại tha thứ, lại vin vào quãng thời gian gần bó tha thiết kia để quay lại, tự làm khổ mình. Hầu hết phụ nữ đều mắc phải sai lầm này, cứ nghĩ rằng mình là một người đặc biệt, quan trọng lắm với ai đó.

Còn chuyện "lên giường", "xuống giường". Phụ nữ ơi, đã cho rồi thì ân hận tiếc nuối chi nữa?

Muốn sống hạnh phúc, hãy học cách suy nghĩ như đàn ông. Và học cả những người đàn bà tuy nhan sắc, học thức chả mấy nhưng vẫn khiến đàn ông "bu đây". Trong số này chả hiếm những người "mất jìn", bỏ chồng hay bị chồng bỏ... nhưng vẫn khiến đàn ông xung quanh khổ sở, khao khát. Dẹp bớt cái tôi cá nhân vào và học họ cách quyến rũ đàn ông, làm khổ đàn ông chứ đừng vì đàn ông mà sống khổ sở.

- Cát Cánh -

Đừng sống cuộc đời mà người khác nói

Đạo gầy đây, cuộc sống của tôi chỉ lặp đi lặp lại hai việc. Một là cuộc tròn trong chăn nhâm nhi một cuốn sách đã cũ, đọc không biết bao nhiêu lần rồi; hai là ngồi ru rú một góc trong quán cà phê vắng người với đĩa bạn nào đó, nhưng phải là thân thiết. Lại thật, cứ xoay quanh hai việc này nhưng bản thân lại không thấy nhàm chán chút nào.

Cũng đạo gầy đây, bạn bè ngồi với tôi than phẫn nộ nhiều về cuộc sống, bạn không thể vui nổi vì những lời mà người khác nói. Bạn bảo những lời người ta cứ rả vào tai chẳng thể nào mà không nghĩ, rồi không buồn. Suốt một thời gian khá dài, bạn ôn tất thấy những lời nói đó mà sống như một kẻ-sống-nhờ-suy-nghĩ.

Hai năm tuổi, bạn bảo cuộc sống chưa thực sự ổn định, đến giờ vẫn một mình một lối đi về trong khi con nhà người ta đã có công việc tốt, thu nhập cao, chồng con đều huề. Ba mẹ hằng ngày vẫn dúi vào đầu bạn những điếu như thế. Bạn than thở không nghĩ sao được, rồi nổi buồn cứ thế mà bén rễ.

Tôi hỏi bạn có hài lòng với những gì đang có không. Bạn gật đầu bảo có. Vậy đấy, bạn bằng lòng với những gì mà mình đang có, bạn có một đam mê để theo đuổi, dù lương không cao, dù không bằng người ta, bạn chưa có người thương không phải vì bạn ế mà bạn chọn cuộc sống độc thân. Bạn hạnh phúc với những gì mình có thì điếu mà người khác nói liệu rằng có thực sự quan trọng. Bạn sống cuộc đời của bạn chứ không phải sống cuộc đời mà người khác nói cần-phải-thế.

Mỗi người chúng ta sinh ra đều có một cuộc sống riêng theo cách mà bản thân mình chọn lựa, không phải theo cách mà người khác hướng tới. Niềm vui cũng vậy, vui hay không là do chính bản thân mình. Tự lòng

mình thấy vui thì sẽ vui. Đơn giản vậy thôi nhưng nhiều người vẫn mắc kẹt giữa niềm vui trong suy nghĩ của người khác.

Không chỉ bạn tôi rơi vào tình cảnh vui buồn cũng phải lệ thuộc vào người khác như vậy, tôi nghĩ có rất nhiều người khác từng rơi vào hố sâu này. Điều này cũng không khó để lý giải, cũng không phải họ không đủ lập trường, chỉ là vì đến một độ tuổi nào đó những điều mà chúng ta có thể có mà chưa có được sẽ loay hoay trong nhiều cảm xúc.

Nhưng cuộc đời mà chúng ta sống chỉ có một, niềm vui thì nhiều và nỗi buồn cũng không qua ít. Vậy hà cớ gì chúng ta cứ phải phó mặc vui buồn cho người khác. Như thế chúng ta đang đánh mất đi những niềm vui bình dị, những an yên chân thật mỗi ngày.

Bởi vậy, dù còn trẻ, dù đi qua ngưỡng tuổi trẻ hay ở cái dốc bên kia của cuộc đời thì hãy nắm chặt niềm vui trong lòng bàn tay mình.

- Phong Linh -

Anh ôm em ngủ được không?

Chỉ đơn giản là nằm trong vòng tay anh và tìm cho mình những bình yên trong một giấc ngủ dài, để em bớt chông chênh mỗi sớm thức dậy, bớt thấy cô đơn và rối bời.

Đã có những ngày cô đơn và lạc lõng, em chỉ cần một vòng tay an toàn, cần một sự im lặng không làm khuấy động những thương tổn trong nhau. Lặng im để lắng nghe cảm xúc của người bên cạnh, lắng nghe nhịp đập hối hả cũng dần trở lại bình tâm.

Em luôn mong tình mình được che chở, bảo vệ, không chỉ là thể xác mà còn cả tâm hồn. Có những người, ngủ với nhau sau một cơn say tình, ngủ với nhau sau những cháy bỏng đời thường để rồi chẳng còn ai hiểu cho nỗi niềm của ai. Em không cần những cái say như thế, em chỉ cần một cái ôm đủ tôn trọng những rối bời trong em. Một cái ôm mà san sẻ với em tất cả những đi đâu vui buồn trong cuộc sống.

Em thích được dựa đầu vào ngực anh như một con mèo nhỏ, được anh dỗ dành ngủ thật ngoan như một đứa trẻ con. Những lần như vậy lại thấy mình nhỏ bé trong vòng ngực người yêu, thấy mình thật ra vẫn luôn yếu đuối và cần sự chở che. Yêu là khi người ta cần cả thể xác để chứng minh, còn thương, là khi con người vượt qua những ham muốn ấy để mà xoa dịu tâm hồn của nhau.

Anh ôm em ngủ được không?

Để em được lặng yên nghe anh kể những nỗi niềm của riêng anh. Em thật lòng vẫn muốn biết anh đang nghĩ gì, có cảm thấy mệt mỏi không. Em không muốn anh phải chịu vất vả một mình, phải cố gắng một mình vì cả

hai. Ôm em và kể cho em nghe anh nhé, chúng mình sẽ cùng nhau vượt qua khó khăn phía trước.

Anh ôm em ngủ được không?

Để sáng thức dậy em được nhìn thấy anh ngủ vùi trong làn tóc mình, thấy môi anh thật gầy, đôi tay anh thật ấm. Để sáng thức dậy em không còn tìm kiếm cho mình một vài niềm vui để khoả lấp nỗi chên vênh, không còn gọi cho anh chỉ để thấy mình vẫn còn anh bên cạnh. Hạnh phúc đơn giản là được nhìn thấy người mình yêu an lành trong một giấc ngủ dài.

Anh ôm em ngủ được không?

Để đêm dài chẳng còn mộng mị, chẳng còn cơn giật mình đứt quãng. Bình yên là khi nằm trong vòng tay người mình yêu, mình tin tưởng, là không chút sợ hãi về những thứ tằm thường khác. Có mấy ai được trọn vẹn giấc ngủ khi lòng vẫn đầy giông bão đâu anh. Nhiều khi em chỉ muốn gục đầu vào ngực anh mà khóc thật ngon lành, rồi ngủ một giấc không còn vương vấn bất kì đi đâu gì nữa.

Anh ôm em ngủ nhé, để mỗi khi bất an, em vẫn được anh dỗ dành trong vòng tay bình yên ấy!

- Cát Cánh -

Đàn ông chọn vợ

Tôi cho rằng đàn ông chọn vợ, đừng chỉ chọn ngoại hình ngực to, eo nhỏ, mặt xinh, chân dài - những thứ ám ảnh thuộc về bản năng gieo vào bản thân đàn ông từ thời cổ đại, rằng những bộ ngực căng đầy và vòng ba nảy nở monh chứng cho một khả năng sinh sản và duy trì nòi giống tối ưu chỉ nên là những xác cảm đơn thuần của thể xác. Đàn ông không nên chọn vợ dựa trên những nhục cảm của thị giác, xác giác hay những cảm xúc linh tinh đến từ người anh em thân thiết luôn đi bên mình. Theo thời gian, những thứ mà ta từng cảm thấy là hấp dẫn và gọi lên xúc cảm rồi sẽ nhăn nhoe và chảy xệ. Một khe ngực sâu chẳng thể nào tuyệt vời hơn một cái đầu trí tuệ.

Ngày đàn ông còn trẻ, khi những nhục cảm bản năng bảo tồn nòi giống vừa chớm nở trong cơ thể tràn đầy sinh lực, một khuôn mặt đẹp và những đường cong chữ S đầy mê hoặc bao giờ cũng làm điên đảo thần hồn, nhưng những thứ của tuổi trẻ bồng bột bao giờ cũng rất rực rỡ nên cũng chóng tàn. Những cuộc yêu đương chóng vánh và những lần "thực tập" mở cánh cửa giải thoát người phụ nữ khỏi vỏ bọc của thiếu nữ chỉ nên là những xúc cảm tồn tại trong ký ức. Ngày đàn ông trưởng thành và bắt đầu mạnh mẽ những suy nghĩ đầu tiên về tổ ấm cho riêng mình, ta nên quan tâm đến những thứ ẩn bên trong vẻ ngoài đẹp đẽ của các đối tượng mà ta chọn để đi cùng mình đến cuối đoạn đường đời.

Dù rằng "dò sông dò biển dễ dò, mấy ai lấy thước mà đo lòng người", nhưng đàn ông chọn vợ, hãy cố thăm dò lòng người phụ nữ của mình, hãy cố gắng tìm hiểu chất gỗ và đừng để lớp sơn bóng bẩy bên ngoài đánh lừa lý trí. Dù rằng mỗi người đàn ông đều có một thế giới quan riêng và tiêu

chỉ là không ai giống ai, những tôi tin rằng chung thủy luôn là điều đáng trân trọng và nên được chọn là tiêu chí đầu tiên khi đàn ông tìm bạn đời cho mình. Ai cũng khát khao một người một lòng cùng ta đi hết một đời.

Ai cũng khát khao một người phụ nữ vì mình mà dịu dàng, vì mình mà thể hiện yêu thương. Người ta thường bảo hạnh phúc của một người đàn ông là "vợ đẹp, con ngoan" nhưng rồi nhiều gã nông cạn chỉ biết đeo đuổi theo vẻ đẹp bên ngoài. Đâu bao nhiêu người nhận ra rằng chữ "đẹp" còn là để chỉ vẻ đẹp nơi tâm hồn phụ nữ? Đó là nét đẹp của sự nữ tính, dịu dàng, chân thật và chung thủy - những đức tính giúp hôn nhân luôn bền vững và là màu sắc đẹp nhất vẽ lên bức tranh tuyệt vời của hạnh phúc.

- Sói -

Đã yêu là phải say, đừng là tạm bợ!

Người yêu tôi không thích tôi gọi cô ấy là "b ờ", mặc dù tôi ra sức giải thích "b ờ" ở Sài Gòn là từ bình thường như vợ, như người yêu. Những lý do cô ấy đưa ra khiến tôi im lặng, "b ờ nghe có cái gì đó không thật, không b ền, cứ như tạm bợ".

Bạn hai mươi mấy tuổi, sống ở thành phố chắc hẳn nhiều lần hoang mang, cô đơn và sợ nỗi sợ... FA. Và vì sợ FA nên thường chìm đắm vào những mối tình tạm bợ, những ân ái nhạt nhòa.

Cô đơn là nỗi sợ lớn nhất ở tuổi này, cái khát khao tình yêu cứ đốt cháy khiến ta đứng ng ờ chẳng yên. Thiếu thốn tình cảm khiến ta tìm đến một vòng tay tạm bợ, nhiều lúc ta tắc lưỡi "chậc, kệ", miễn có "gấu" cái đã, bởi ta sợ năm nay như năm cũ "b ờ chưa có mà gió đã về". Cái khát khao tình yêu đến ghệt thở, ni ền uất ức khi ra phố bao kẻ yêu đương tay nắm tay. R ồi ôm. R ồi hôn n ồng nàn đến... phát tức!

Tôi từng có khoảng thời gian như thế nhưng khi đi qua nhìn lại mới thấy mình sống nhạt. Thì ra ngày đó mình và người đó cùng đóng chung một vở kịch, chẳng biết hài hay bi mà nghĩ lại thấy nhiều ngượng ngùng. Sao yêu tạm bợ mà có thể nói câu "Anh nhớ em quá". Sao yêu tạm bợ cho qua ngày đoạn tháng mà cứ phải vờ vịt như đang đắm say thật lòng. Tình yêu ngày đó cứ như mùa sắn, mùa ngô xen canh thêm vài cây đậu.

Tôi đã đi qua những ngày tháng yêu tạm bợ, cứ muốn ngã nhào vào một ai đó để tìm được chút ấm êm trong một giây lát. Những lúc đó chỉ khát khao sao có "gấu" cho khỏi hổ thẹn cùng bạn bè. Cái thách thức của một gã hai mươi mấy vẫn FA khiến tôi như con thiêu thân đi tìm cho bằng được tình yêu, dù là tạm bợ.

Nhưng sau đó lại là những ngày dài buồn hơn, buồn hơn nhiều cái kiếp FA. Những ôm hôn thoáng qua, những cái nắm tay miễn cưỡng chẳng thể xoa dịu những giấc ngủ dài. Tình yêu tạm bợ như một liều thuốc an thần trong giây lát nhưng mang lại quá nhiều tác dụng phụ.

Thèm được ôm, thèm được hôn, thèm được nắm tay nhưng phải là tình yêu thật. Đã yêu phải yêu sâu, chớ yêu tạm bợ, em nhỉ?

- Sur Chan -

Người yêu cũ có người yêu mới...

Ngày em quyết định buông tay để anh rời xa em, cũng là ngày em chấp nhận mình không phải là người có thể mang hạnh phúc đến bên anh. Ngày mà anh một câu dứt khoát "anh không còn yêu em nữa" cũng là ngày em biết thực ra từ trước đến giờ chúng ta không thuộc về nhau. Vậy thì sao phải đau khổ, phải níu kéo, phải dằn vặt? Cho dù chia tay nhau bởi bất kỳ lý do gì thì đi đâu em mong muốn nhất vẫn là hạnh phúc. Hạnh phúc không chỉ cho riêng em. Mà còn dành cho anh.

Vậy ra cho đến tận bây giờ, mọi thứ đối với em thật nhẹ nhàng, ngay cả khi anh có người yêu mới.

Không ai xứng đáng với tình cảm của ai, mà đơn giản là, cô ấy phù hợp với anh hơn em. Khi mà em thờ ơ và vô tâm với những lo toan trong anh, thì cô ấy lại là người thấu hiểu tất cả, lắng nghe tất cả và động viên anh mỗi ngày. Khi mà em lúc nào cũng tỏ ra kiêu ngạo với tình yêu chúng mình thì cô ấy lại thàn lặng xoa dịu từng tổn thương anh chịu đựng. Một người như cô ấy - nếu là em - cũng thật không nỡ mà phụ lòng, mà bội bạc, mà buông tay.

Người ta bảo tình yêu không chỉ là đúng người, mà còn là đúng thời điểm. Đối với một đứa con gái yêu tuổi trẻ và tự do hơn tất cả mọi thứ như em thì không nên ràng buộc anh vào một câu chuyện tình lơ lửng. Cái thứ lơ lửng của cảm xúc, của thương nhớ dễ dàng khiến chúng ta rời xa nhau. Mà khi đã nhận ra rằng không ai là hạnh phúc của đời mình thì tất nhiên sẽ phải rẽ tìm một người thích hợp nhất. Em không muốn so sánh mình với bất kỳ ai, cũng không muốn mang cô gái ấy ra để làm vạch ngăn giữa câu chuyện của chúng ta. Cô ấy xứng đáng được tôn trọng, được quan

tâm, và được anh trao tất cả những yêu thương mà trước giờ em đã không nâng niu, gìn giữ. Em chỉ mong rằng anh đừng bao giờ làm tổn thương một người con gái thật lòng với anh như thế, cũng đừng vì cái tôi ích kỷ mà vội vã buông xuôi.

Anh à, bây giờ em đã không còn phải lo lắng về cuộc sống của anh như ngày chúng mình mới chia tay nữa. Đã có một người quan tâm anh mỗi ngày, nấu cho anh những món anh thích, đợi chờ từng dòng tin mỗi tối trước khi đi ngủ. Anh sẽ chẳng còn cô đơn mỗi dịp lễ tết, chẳng còn buồn vui một mình những ngày rảnh rỗi. Cuộc sống của anh sẽ là một cuộc sống mới, là những kỷ niệm mới với tình yêu của riêng mình - tình yêu mà hoàn toàn không còn em ở đó.

Trên đời này, đúng là chẳng thể nói trước được điều gì. Cho dù tưởng chừng đã nắm chặt tay nhau, đã nghĩ rằng đó sẽ là người ở bên mình suốt đời thì vẫn có thể phải rời xa nhau để tiếp tục một hạnh phúc khác thích hợp hơn, tốt đẹp hơn. Chúng ta chẳng thể cứ giữ mãi những gì thuộc về quá khứ, hãy để chúng ngủ yên như lúc đầu để bước tiếp, để yêu và được yêu.

Người yêu mới của anh - cô ấy - là người mà em thực sự phải nói lời cảm ơn...

- Cát Cánh -

Chúng ta đã sống tử tế với tuổi trẻ chưa?

Trải qua nhiều thăng trầm, nhiều biến cố, cả những bồng bột và nông nổi của tuổi trẻ, chúng ta nhận ra rằng mình đã-từng-có một cuộc đời như thế. Một cuộc đời đủ để sống, đủ để bằng lòng, đủ để nuối tiếc, đủ để đối diện với chính bản thân mình khi đã bước qua độ tuổi ấy.

Nhiều người vẫn không dám ngoái đầu nhìn lại những việc đã qua, những người đã xa, những chuyện đã vùi sâu vào ký ức vì họ sợ, sợ đối diện, sợ đau thương, rồi sợ chính bản thân mình.

Hôm nọ, đi cà phê với bạn trong một con hẻm sâu, hai đứa ngồi đối diện nhau không nói câu gì, chỉ nghe thấy tiếng nhỏ giọt của cà phê phin rơi lác lóc nơi đáy cốc. Bạn sắp hai mươi, tôi cũng vậy, rồi bạn nhắc đến tuổi trẻ, đến tình yêu bạn dành cả tuổi trẻ của bạn nhiều nuối tiếc như vậy. Nhưng liệu rằng đã bao giờ chúng ta nhìn lại những gì đã qua rồi tự hỏi mình đã sống thật tử tế với quãng thời gian đó hay chưa, cũng như việc chúng ta đã sống tử tế với bản thân mình ra sao?

Một câu hỏi đủ để gieo vào lòng người nhiều dằn vặt và thương tổn. Những cũng sẽ tháo gỡ được nhiều khúc mắc còn vương lại trong tim, phải không?

Tuổi trẻ, được phép sai lầm, được phép vấp ngã, được phép cho người khác làm mình tổn thương, được phép nông nổi, được buồn, được vui và được nhiều hơn thế nữa. Nhưng cũng vì quá nhiều cái được-phép đó mà chúng ta đã vô tình gieo nuối tiếc về sau.

Tử tế với tuổi trẻ, thực ra cũng chẳng phải là đi đâu gì to tát. Nó nằm ở suy nghĩ, cách ứng xử, cách chúng ta sống với quãng thời gian còn trẻ như thế nào. Để sau này nhìn lại, chúng ta có thể mỉm cười chứ không phải hối

tiếc. Là chúng ta đã từng được sống như thế chứ không phải phải từng sống như thế.

Dịp khác gặp lại bạn cũ sau nhiều năm xa cách, tôi giật mình nhận ra bạn hốc hác đi rất nhiều. Bạn bảo vì chia tay người yêu, bạn mới ra nông nỗi này. Bạn bỏ ăn, hằng ngày lau mặt bằng nước mắt, thu mình lại với cuộc sống xung quanh. Bạn đã để những tháng ngày đó tạo thành thói quen suốt một năm. Bạn thương cho chuyện tình đã qua, nhưng tôi thương bạn, thương cho tuổi trẻ của bạn nhiều hơn. Bạn đã vì những điều không đáng hành hạ thanh xuân của mình một cách nhẫn tâm như vậy, có nên không?

Thấy mình đã sắp hai lăm, nhiều lần nghĩ về những chuyện đã qua lại đau lòng rồi khóc. Bản thân đã từng chỉ biết nhìn về một nơi vốn dĩ không có sự tồn tại của mình, một nơi đã từng hạnh phúc, từng đau thương. Những năm tháng đó chỉ biết nuông chiều sự yếu đuối và cố chấp của bản thân mà quên mất rằng khi không tự yêu thương lấy mình thì hỏi rằng người khác có thương.

Rồi thấy nhiều người bán đi tuổi trẻ với cái giá quá rẻ cho một cuộc đời. Họ thích được đi đây đi đó nhưng vì công việc, vì miếng cơm manh áo nên lại thôi. Họ chắc lưỡi bảo rằng khi nào có thật nhiều tiền rồi lại đi, nhưng tiền có bao giờ là đủ. Vậy là họ cứ đợi, nhưng tuổi trẻ chẳng thể đợi họ.

Nhiều lúc nghĩ về tuổi trẻ lại thấy buồn cười cho mình, sao thời gian đó mình lại sống như vậy, ngờ nghệch, ngốc nghếch một cách đáng thương. Ra đường quần áo xộc xệch, mặc kệ người khác nhìn vào thấy thế nào, cũng không "rảnh" để đứng trước gương ngắm nhìn mình một lát. Giờ đây, thấy mình ngày đó sống tệ với tuổi trẻ quá. Tuổi trẻ không biết yêu thương, chăm sóc cho bản thân thì sau này còn biết kêu than ai.

Năm tháng đang dề trôi đi, tuổi trẻ của mỗi người cứ thế mà ngắu lại, chúng ta hãy tử tế với bản thân, tử tế với người khác đi. Để mai này nhìn lại còn có thể mỉm cười chào nhau một câu...

- Phong Linh -

Bố dặn con gái cách chọn người yêu!

Con ạ, khi chọn chồng con đừng đặt tiêu chuẩn này kia và cũng đừng lấy bố làm hình mẫu lý tưởng. Ngày cưới mẹ, bố vẫn là một gã đàn ông bình thường, nếu không nói là vẫn còn rất nhiều khiếm khuyết. Trên đời này, chẳng có gã đàn ông nào hoàn hảo như phim đầu con. Điều quan trọng là niềm tin, con cần tin vào gã đàn ông mà con yêu thương, họ cần thời gian để hoàn thiện bản thân mình. Và con phải là một người phụ nữ trưởng thành, hãy cho anh ta biết điều đó, nếu yêu con thực sự họ sẽ nỗ lực để hoàn hảo hơn, ít nhất là trong mắt con.

Con gái yêu cũng phải nói, nhưng chỉ nói một lần thôi con nhé! Nếu bật đèn xanh mà anh ta vẫn không mở miệng nói lời yêu thì hãy từ bỏ. Đàn ông mà không chủ động được câu nói yêu thương thì sau này cũng khó lo cho con cả cuộc đời dài.

Con sẽ trải qua một quãng thời gian độc thân dài. Con sẽ lo sợ, đắn đo và điều này là bình thường. Điều bố lo sợ là con gái của bố quá phụ thuộc vào tình ái phó mặc tương lai cho số phận. Những ngày độc thân con hãy tập trung cho sự nghiệp, tập trung cho cuộc sống riêng. Nhưng con gái, bố không muốn con làm việc quá nhiều rồi thờ ơ với tình yêu con nhé!

Rồi đến một lúc nào đó con sẽ phân vân giữa nhiều chàng trai. Yêu một chàng trai có "đủ điều kiện" hay yêu một chàng trai hiểu mình? Bố chẳng chọn thay con được đâu, bố chỉ nhớ ngày mẹ quyết định lấy bố, bố đã khóc rất nhiều. Người đàn ông yêu con họ yêu như một đứa trẻ con, vui, buồn, khóc vì con mà chẳng ngại ai cười chê.

Chắc rồi con gái của bố cũng như mẹ của con, luôn cẩn thận về cách người đàn ông mình yêu tiêu tiền, thường giận vợ với những lần người đàn

ông mình yêu thương về muộn, hay ca thán mỗi lần mùi bia, rượu vang trong hơi thở. Lúc này, bố cần một chàng trai như bố, biết nhẫn nhịn, "cười trừ" mỗi khi con gái bố "xấu tính" như thế.

Này con gái của bố, khi đi cùng anh chàng con hãy thượng tôn anh ấy trước mặt bạn bè. Đàn ông sĩ diện lắm, con có thể cần nhẫn lúc về nhà nhưng nhớ đừng kên kiệu trước mặt người dưng.

Con gái của bố ạ, đàn ông thực sự sẽ không đánh phụ nữ. Nhưng không phải đi đâu đó có nghĩa là con sẽ "được lướt lẩn tới" con nhé! Dù có giận chông đến mức nào con cũng đừng "động chạm" đến gia đình bên chông, hãy học cách tiết chế cơn giận. Đôi khi in lặng và rời đi đến một nơi nào đó là đi đâu đúng đắn.

Rồi con cũng sẽ mắc nhiều sai lầm trên con đường đời, lúc đó bố chỉ mong con gái của bố biết thừa nhận và xin tha thứ. Hãy biết nhận trách nhiệm, đừng đổ thừa. Hãy là con gái bản lĩnh con nhé!

Cuối cùng, bố mẹ cũng chẳng thể ở bên con mãi. Con cần có một gia đình riêng, một cuộc sống riêng, sẽ có vấp ngã, sẽ có ưu phiền, lúc này người quan trọng nhất không phải là bố mẹ nữa mà là người đàn ông con đã chọn.

Hãy yêu và trân trọng họ con gái nhé!

Bố của con!

Đừng để mình là kế hoạch dự phòng của ai

Tôi biết, rất nhiều người trong số chúng ta khi yêu vẫn thường được khuyên rằng "yêu 50, chọn 10, lấy 1". Tức là khi yêu, họ thường có khái niệm "của để dành". Họ nói lời ngọt ngào với một người, sẻ chia cuộc sống với một người, ga gắm thêm một kẻ và đôi khi là lên giường với một người xa lạ.

Họ rất lạ, tình yêu mà còn cả kế hoạch dự phòng. Tình yêu mà còn có đội 1, đội 2 như bóng đá. Đi với người này nhưng vẫn luyện lưu người kia, nhận yêu người này nhưng vẫn luyện lưu thêm một vài hình bóng khác. Và họ là những kẻ rất giỏi trong việc lén lút quan hệ thêm một vài người trong lúc đã có ý trung nhân.

Nhưng nghĩ kĩ, tôi lại thấy... thương cho họ. Bởi khi yêu họ luôn có cảm giác bất an, họ không vững vàng nên phải nghĩ tới phương án B thay thế khi phương án tối ưu biến mất. Hoặc họ là những kẻ từng bị xem như phương án thay thế của một mối tình trước đó nên mất niềm tin, yêu một lần vài ba người để tránh nỗi sợ. Nhưng, đó chỉ là niềm... thương hại!

Và trò đời đôi khi là trò đùa, cũng chính bởi sự toan tính nên mãi mãi họ không thoát khỏi cảm giác bất an, yêu ai cũng sợ mất, yêu ai cũng lo dự phòng. Và tình yêu chỉ là thứ thoáng qua không bao giờ với tới.

Tôi nghĩ, yêu thì yêu nhưng mỗi người vẫn cần giữ lại một chút ít lòng tự tôn của bản thân! Đó là thứ duy nhất mà ai cũng cần phải gìn giữ cho riêng mình. Thế nên, khi yêu hãy thật kĩ, đừng bao giờ để mình thành kế hoạch dự phòng của bất cứ một ai. Khi làm kẻ thứ ba, làm người dự bị cũng chính là lúc bạn đang đánh mất chính mình!

Lòng tự tôn, tuổi trẻ, thời gian là thứ một đi không trở lại.

Và nếu ai đang có trong đầu suy nghĩ phương án B bên cạnh phương án A thì cũng hãy tin rằng bạn cũng chỉ là sự lựa chọn tạm thời của ai đó mà thôi.

- Sur Chan -

Tuổi trẻ đầy nỗi buồn nhưng em đừng khóc!

Có những ngày tôi chán nản mọi thứ, vút điện thoại ở một góc, máy tính chẳng muốn bật, chỉ nghĩ nghĩ bản thân mình chừng này tuổi vẫn là kẻ ăn hại khi chẳng có gì trong tay. Tôi chỉ muốn vùi đầu vào gối, làm bạn với bóng đêm bởi sợ bước ra ánh sáng thấy cuộc đời này thật bấp bênh, cứ thế những ngang trái từng ngày đi qua khiến tôi cứ nhạt nhòa dần...

Trong những vấp ngã cuộc sống, đi đâu tôi cay đắng nhận ra ở những ngày tháng tuổi trẻ của mình là cuộc đời này chẳng công bằng. Những kẻ khéo miệng, nịnh nọt, có quan hệ, tiền tệ lại đi làm thầy những người "ngoan hiền" nhưng sinh ra với những hàng dài con số 0 tròn trĩnh.

Cái tuổi hai mươi mấy thật đau đớn và quá nhiều nỗi buồn, quá nhiều điều đáng lo sợ. Sự nghiệp, gia đình, tình yêu, bạn bè tất cả cái nào cũng sút mẻ đôi phần, đôi khi lại dồn dập tìm đến đè nặng trên đôi vai của một gã chưa đủ tuổi trưởng thành như tôi hồi đó. Tôi không có một hướng đi riêng, chẳng biết làm gì sau những nỗi đau ngày dài đó.

Cho đến một ngày, trên chuyến xe buýt chiều, tôi bắt gặp một cặp vợ chồng già, người đàn ông mù, còn người đàn bà trên người đầy những vết sẹo, những khối u lởm chởm. Sau màn chào khách đi xe buýt, người đàn ông đánh chiếc đàn ghita cũ cất lên điệu bolero ngọt lịm, người đàn bà đi trước dặt tay và cầm chiếc nón rách đựng tiền của những người nghe. Mỗi lần có người bỏ tiền vào nón bà lại mỉm cười rồi gật đầu cảm ơn... cứ thế cho đến khi điệu bolero hết.

Tôi im lặng, có quá nhiều câu hỏi tôi muốn ai đó trả lời. Sao người đàn ông mù vẫn có thể đánh đàn và cất lên những tiếng ca ngọt lịm? Sao người

đàn bà vẫn mỉm cười thật tươi và yêu đời đến thế? Và tôi tự hỏi bản thân có phải tôi đang để phí những ngày dài?

Tuổi trẻ, cái khoảng thời gian đầy phân vân nhưng đừng tự vùi lấp mình trong những ngày dài không mơ ước. Đừng vội sồn lòng, bởi cuộc sống không công bằng chính là một món quà tặng cho tuổi trẻ: Món quà học cách để trưởng thành.

Nhờ những ngày dài trải nghiệm, đắng cay rồi thất bại mà ta khôn lớn. Những trải nghiệm ở tuổi trẻ chính là thứ mà bên bạn mãi mãi, không bao giờ mất đi như tiền bạc, tình yêu, tình bạn.

Tuổi trẻ có những lúc đầy đau buồn. Nhưng, em đừng khóc!

- Sư Chan -

Là người thứ ba, em hạnh phúc chứ?

Trên đời này, tình yêu đâu dành cho kẻ thứ ba. Ấy vậy mà em vẫn chấp nhận thứ tình yêu không thuộc về mình ấy, chấp nhận bị người ngoài khinh thường, chế giễu. Người đàn ông đó, có gì mà khiến em phải hi sinh tất cả, từ bỏ danh dự, tuổi trẻ, từ bỏ cả anh để bước đến một mối quan hệ không rõ ràng?

Em bảo em chấp nhận tổn thương chỉ để được ở bên cạnh anh ấy. Nhưng thực sự thì em đâu có được ở bên cạnh người mà em cho là tình yêu đích thực? Anh ta đã có một gia đình xinh xắn, đã có một người luôn chờ bên bữa cơm, luôn chăm lo từng giấc ngủ. Anh ta đã có tình yêu của đời mình, thì em, em sẽ là gì khi ở cạnh anh ta?

Tình yêu đích thực mà em nói nó không tồn tại. Em cho rằng yêu mà không cần danh phận, yêu mà bất chấp mọi lời gièm pha thì có thể sống mãi với thứ tình yêu như vậy hay sao? Đừng cố gắng làm một kẻ chỉ biết chạy theo những giấc mơ mộng không có thực. Không phải đôi giày đẹp nào cũng dành cho em. Không phải chiếc váy xinh nào em cũng có thể mặc vừa. Đôi khi phải biết chấp nhận từ bỏ những thứ chẳng thuộc về mình, em ơi!

Em nguy hiểm cho thứ tình cảm mà anh ta dành lại cho mình. Em coi đó là tình yêu, là đi đầu hạnh phúc mà thực chất nó chỉ là thứ tình thương hại. Tình yêu của anh ta là gia đình nhỏ ấy, chứ không phải là em. Đừng hi vọng vào những quan tâm em nhận được, âu cũng chỉ là những lần anh ta mệt mỏi, những lần anh ta cần một người để giải tỏa, những lần anh ta đi xa và nhớ đến người phụ nữ đang chờ đợi ở nhà...

Em bảo em không sợ người khác nói như thế nào về mình. Cuộc đời không ai sống hộ cho ai. Anh cũng chẳng thể là người đứng sau trông chừng em gục ngã để che chở. Không ai có thể bảo vệ được em ngoài chính bản thân em. Nếu em cứ cố chấp tìm mọi cách có được tình yêu ấy, thì cô gái à, nó sẽ chẳng tồn tại được bao lâu. Hãy thử một lần đặt mình vào vị trí của người khác em sẽ hiểu, nỗi đau lớn nhất của người con gái không phải là không có được tình yêu mà chính là bị kẻ khác cướp mất người đàn ông của cuộc đời mình. Em còn trẻ, em còn nhan sắc, còn tự do, còn danh dự, sao phải phí hoài chúng cho một người không thể nhận lấy?

Người đàn ông ấy có vợ đẹp, con ngoan. Người đàn ông ấy luôn vội vã rời xa em khi nhận được cuộc gọi từ ai đó. Người đàn ông ấy mặc kệ em vất vả gánh chịu mọi gièm pha. Đơn giản vì anh ta không yêu em, không thương em, và chưa bao giờ coi em là người quan trọng trong cuộc đời.

Là người thứ ba như thế, em hạnh phúc chứ?

- Cát Cánh -

Em muốn có một tình yêu rõ ràng!

Em rất sợ thứ tình yêu không rõ ràng. Gọi là yêu mà chỉ nửa vời yêu, còn thương thì chưa tới. Càng chìm vào thứ tình yêu chông chênh ấy, em lại càng cô đơn.

Em rất sợ thứ tình yêu mà cả hai đều không cố gắng giữ. Anh chần chừ trao yêu thương, em ngại ngần mở lòng mình đón nhận. Càng tiếp tục càn làm cả hai phải đau khổ. Ngay cả việc cố gắng để hiểu nhau cũng không ai làm nổi, để rồi những bất đồng cứ lớn dần mà chẳng thể giải quyết được. Cả em và anh, thực sự rất cần một tình yêu rõ ràng!

Một tình yêu rõ ràng là khi em đường hoàng để ảnh tình cảm của hai đứa công khai trên facebook, anh hãnh diện nắm tay em giữa chốn đông người. Chúng ta không cần phải giấu giếm tình yêu bấy lâu nay, em cũng sẽ không còn mệt mỏi phải giải thích với nhiều người về mối quan hệ của hai đứa. Em muốn được anh quan tâm thực sự, được anh chở che như ngày đầu quen nhau. Chỉ giản đơn là một cái ôm giữa mùa đông lạnh, là một nụ hôn nhẹ nơi quán quen, chẳng cần phải nói gì quá nhiều nhưng đủ để em và anh đều cả thấy thật bình yên. Tại sao chúng ta cứ phải quan trọng hoá mọi chuyện rồi ngại ngần khi ở cạnh nhau. Hãy cứ yêu đi, vì cuộc đời cho phép, vì tuổi trẻ đông dài rất cần những nhịp đập ấm áp nơi trái tim.

Một tình yêu rõ ràng, là khi em không còn cảm thấy bất an về cả hai. Cảm giác lưng chừng của tình yêu thật khó chịu. Nó đẩy em vào nỗi cô đơn đến vô cùng. Em rất sợ tình yêu này có thể tan vỡ bất kì lúc nào. Em sẽ thôi khóc mỗi lần anh im lặng, sẽ thôi nghĩ ngợi vẩn vơ mỗi khi nghe anh kể về một ai khác. Chúng ta ai cũng sẽ có những khoảng thời gian cho riêng mình, những mối quan hệ ngoài lề, miễn là cả anh và em đều không

làm gì để tổn thương lẫn nhau. Nơi thành phố ồn ào này, tìm được người yêu thương mình không dễ, vậy nên điều quan trọng nhất vẫn là biết giữ nhau thật chặt giữa những chông chênh cuộc đời.

Một tình yêu rõ ràng, là khi chúng ta hiểu được vị trí của người kia trong trái tim mình. Anh đừng coi em là một sự lựa chọn nếu thực sự muốn tiếp tục tình yêu này. Bởi đơn giản, nếu em chỉ là một sự lựa chọn thì giữa vô vàn những lựa chọn khác, anh sẽ lại nhanh chóng tìm cho mình một người mới đặc biệt hơn em. Là vì em yêu anh, thương anh, nên đừng để tình cảm này, niềm tin này đặt nhầm chỗ.

Không phải yêu đương lúc nào cũng là chuyện của cảm xúc, thấy thích là thương, thấy nhớ là yêu. Đôi khi tình yêu là chuyện của cả một đời người. Vậy nên, chúng ta rõ ràng mối quan hệ này, anh nhé!

- Cát Cánh -

Thôi thì, yêu thương, hãy cứ để đó!

Gửi anh! Người đã từng yêu em!

Có ai đó đã từng nói: "Những thứ mình không thấy rõ, hãy cứ để nó tiếp tục mơ hồ, có một vài chuyện, một vài người, nhìn thấu đáo, triệt để quá, ngược lại sẽ càng chịu nhiều tổn thương" .

Có lẽ nên như thế, đôi khi nhìn thấu tâm tư, thấu tình cảm của một vài người rồi, bản thân sẽ thấy hụt hẫng biết bao nhiêu. Có đôi khi là sự từng trải của một trái tim đã bước qua quá nhiều nỗi đau.

Vì yêu thương là không bao giờ đủ. Nếu không thể thấy rõ, không thể thấu hiểu nổi, không thể cảm nhận được những yêu thương, những trân trọng thì lựa chọn sáng suốt nhất của người trong cuộc là hãy buông tay...

Đừng để đến khi biết một sự việc, một con người một cách rõ ràng, rành mạch đến chân tơ kẽ tóc rồi mới muốn buông bỏ, lúc ấy có lẽ sẽ buông nhưng là buông tay kèm theo một tiếng thở dài. Thà để lại trong nhau những ký ức đẹp, những kỷ niệm tốt đẹp, bởi "tình chỉ đẹp khi còn dang dở", bởi vậy với đoạn ký ức đau thương đó, hãy để nó ngủ yên, còn hơn là cứ đào xới những ngày xưa cũ lên để rồi trái tim lại hẫng thêm một nhịp.

Nhớ ra cuộc hẹn với người cũ. Lại thật, bình thường, mỗi sáng đều phải check note mới biết được lịch làm việc hay địa điểm ăn uống, hẹn hò trong ngày, ấy vậy mà cuộc hẹn với người cũ, không note, không nhắc nhở, dù chưa đến giờ hẹn, vẫn vội vàng sửa soạn, trang điểm, đến quán cà phê quen thuộc, góc ngồi quen thuộc.

Mười phút, hai mươi phút, một tiếng đồng hồ trôi qua, bóng dáng người quen cũ không thấy đâu, vẫn cho rằng chắc là kẹt xe, chưa đến kịp

hoặc giả người ta còn đang dở dang công chuyện, sẽ đến ngay thôi. Tâm trạng cứ nhấp nhồm không yên, thỉnh thoảng lại hướng mắt ra cửa chỉ mong tìm thấy hình bóng quen thuộc, nhưng cuối cùng vẫn không-thấy-đâu.

Lúc chờ đợi là khi trí óc được thoả sức tưởng tượng và muôn ngàn giả thiết được đưa ra, nhưng trong đó chẳng hề có giả định nào mang tên: "Anh không đến!" bởi ta cứ có niềm tin tuyệt đối vào một người dù đó là người đã cũ. Đá đã tan hết, cà phê đã cạn, chút hực hăng khi người không đến nhưng rồi cũng qua mau.

Có một cuộc hẹn giống như cơn mưa mùa hạ, bay lạc về nơi này, đất đai cần cỗi như hấp hối, vội vã, hối hả đón lấy thứ nước mát trong lành, nhưng chưa được bao nhiêu thì lại phải nhận lấy những ngày nắng rát da rát thịt.

Khi tổn thương, hẳn nhiên là ta sẽ làm một điếu gì đó đánh lạc hướng niềm đau đón kia đi. Ví dụ như là uống rượu tiêu sầu, ví dụ như là tâm sự với một ai đó, ví dụ như là tìm đến biển lớn, hét lên thật to để vung vọi đi tất cả... Nhưng có một người, ngồi lại chính nơi ấy, ngẫm nghĩ lại tất cả?

Có lẽ người ấy còn quá bận lòng với những-người-không-phải-ta, có lẽ người ấy đã quên cuộc hẹn với ta. Có khi nào ta đã bị lãng quên?

Ngày vẫn trôi về phía cũ, và yêu thương hãy cứ để đó, không cần bới móc lên làm gì nữa. Có đôi khi, yêu thương chỉ là yêu thương thế thôi, nhìn vào mắt nhau, lặng im và thấu hiểu, tình yêu, chỉ cần cảm nhận thôi, là đủ. Đôi mắt sẽ nói lên tất cả, yêu đấy, thương đấy nhưng ta đâu còn thuộc về nhau. Và ánh mắt ấy, đâu có chạm vào nhau thêm một lần nào nữa.

Chỉ là một cuộc hẹn dang dở thôi mà. Người không còn bận tâm đến ta, hà cớ gì ta phải lưu luyến người?

Thôi thì yêu thương, hãy cứ để đó.

- Đan Tây -

Vì chúng ta không thuộc về nhau!

Có phải chúng ta đã đi cùng nhau một đoạn đường đủ để đến lúc nói lời tạm biệt?

Em cứ nghĩ nếu một ngày anh nói chia tay, em sẽ tìm cách níu kéo, tìm cách hàn gắn để tình yêu này không rạn nứt. Hoá ra cho đến khi chúng ta nhận ra chẳng ai thuộc về ai thì tự đôi tay lại buông xuôi dễ dàng đến thế. Anh không ôm em, không nuối tiếc, không ân hận. Em không giữ anh, không đau buồn, không khóc lóc. Tất cả mọi kỷ niệm của những tháng ngày đã qua nhẹ bẫng như chưa hề tồn tại.

Em lại trở về là chính em, từ bỏ mọi thói quen: gọi điện mỗi tối, check tin nhắn mỗi sáng, quan tâm anh mỗi ngày. Khi chẳng còn thuộc về nhau nữa, em chỉ muốn quan tâm chính mình thôi. Cho dù bây giờ anh có hạnh phúc bên ai thì cũng không còn làm em tổn thương như trước.

Em lại giấu mình trong căn phòng bé nhỏ, cố quên những hình ảnh của cả hai. Những hờn giận của ngày hôm qua giờ chỉ là ký ức. Câu chuyện tình yêu đúng sai cũng không còn là điều bận tâm của bất kỳ ai. Cái gì đã qua rồi thì để nó tan biến đi thôi. Trong lòng em đâu có còn bao nhiêu nhung nhớ đi nữa thì vẫn phải nén lại để mà bước tiếp.

Vậy ra sau khi chia tay, em thấy mọi chuyện thật nhẹ nhàng. Yêu vội thì ca cũng vội. Người người vẫn hối hả trên phố đông, tìm được một người duyên phận với mình đâu phải dễ dàng. Và ngay cả khi chúng ta đã nắm chặt tay nhau rồi vẫn phải buộc lòng mà buông tay. Buông tay vì không ai tha thứ cho ai, cũng không ai cảm thông cho ai. Yêu mà không thấu hiểu cho nhau thì còn tiếp tục để làm gì?

Đã đến lúc yêu thương phải dừng lại để cả em và anh biết được chúng ta chưa từng thuộc về nhau, bây giờ và ngày sau vẫn thế. Và từ giờ, sẽ không còn ai phải buồn vì một lần lỗi hẹn, sẽ không còn ai phải khóc cho những day dứt chẳng có câu trả lời. Anh sẽ tìm được một người con gái thấu hiểu được trái tim anh, con người anh. Em sẽ nắm chặt tay một người con trai khác, sẽ lại mở lòng mình và yêu như chưa từng tổn thương.

Chúng ta hãy cứ để mọi chuyện trôi đi trong bình yên như thế, giống như trở về ngày mà chưa quen nhau, chưa vấn vương nhau. Xa anh, em tự hứa sẽ không còn thương, còn nhớ, buồn vui nơi nào xin gửi lại năm tháng của ngày xưa. Em và anh sẽ quên được nhau dễ dàng, vì chúng ta đơn giản là chẳng thuộc về nhau...

- Cát Cánh -

Em đừng buồn nữa em ơi!

Hôm nay, anh ấy cưới vợ anh ạ. Giọng em như lạc đi, vẫn là câu chuyện tình yêu. Bao năm câu chuyện tình của bao người như vận lấy mình. Những tưởng ưm đã tìm kiếm được người yêu của mình, một người đàn ông lý tưởng phản chiếu bao đức tính của người bố đáng kính. Nhưng đến phút cuối anh ta lấy một cô gái khác, xa lạ.

Yêu là gì? Có quá nhiều định nghĩa của quá nhiều người nhưng tất cả không gom lại được một định nghĩa chuẩn mực, cũng bởi tình yêu muôn hình vạn trạng, bởi con người muôn vàn tính cách. Ta chẳng thể biết tình yêu là gì nhưng ta biết rõ ta đã yêu một ai như thế nào. Đó là những cảm xúc mãnh liệt, nhớ nhung, khắc khoải, thèm được gặp, khát cái nắm tay, r ồi run run khi nhận nụ hôn đầu.

Nhưng có sao tình yêu tuổi trẻ luôn mang lại những cảm xúc trái ngược hả anh? Khi mê mê hạnh phúc trong tình yêu cũng là lúc chuẩn bị cho một cú ngã quặt lòng. Hôm nay anh ấy nói yêu em, ngày mai anh ấy rời xa em không nói lý do. R ồi em sợ, em không dám thả lỏng con tim thêm một lần nào nữa, những tình khôi của mối tình đầu không che khuất những giả dối, em thu mình lại, em không muốn đánh cược trái tim mình thêm một lần.

Em trở thành hai con người khác biệt. Buổi sáng đến chiều em vui vẻ hoan hỉ với công việc và những dự định. Nhưng, lúc nửa đêm con người biết buồn của em trỗi dậy, em chẳng thể thoát khỏi được những định kiến của bản thân.

Những ký ức buồn không mời mà đến, những vết sẹo đã lành trong nắng sớm nhưng vẫn ám ảnh mỗi khi đêm về Nghe nói nơi lồng ngực trái!

Em ạ!

Ai rồi cũng có một tuổi trẻ biết buồn như em, ai cũng có lúc lo lắng không biết chuyện tình duyên của mình đến đâu.

Ai khi yêu cũng thích hẹn ước, mộng mơ nhưng lại sợ chính những điều đó quay lại phải bội mình. Những nỗi lo luôn thường trực trong con tim những người đang yêu, mình không thể trốn tránh nó được.

Em sẽ đóng chặt cánh cửa con tim mình? Em sẽ không phiêu lưu tình ái nữa? Không, chính lúc em đang muốn khép cửa lại cũng là lúc em cô đơn nhất, em muốn có một trái tim khác để sẻ chia cùng em nhất. Chỉ là em sợ chuyện cũ theo kịch bản cũ lặp lại thôi, chứ trái tim nóng luôn khao khát tình yêu, luôn nằng nặc em ạ!

Anh sợ phải khuyên em với câu nói cũ "một cánh cửa khéo lại sẽ có một cánh cửa khác mở ra". Nói như thế khác nào là một lời hứa mà mình không biết có thực hiện được không. Bởi cánh cửa phía trước có khi lại mở ra đấy rồi khép lại đấy, kịch bản có thể lặp lại, có khi đau đớn!

Anh luôn nghĩ như thế, không phải để buồn, để bi lụy mà để cho mình luôn có một tâm thế sẵn sàng! Những nỗi buồn của tuổi trẻ như những liều vắc-xin loại nhẹ, uống nhiều lần sẽ cho mình sức đề kháng tốt.

Những cánh cửa mở ra sẽ chẳng là gì nếu mỗi cánh cửa đó không gắn với một ngôi nhà. Nên em biết rằng, khi nó khép lại cũng bởi nó chưa gắn với một ngôi nhà, nơi để mình dừng chân lại.

Anh có thể sẻ chia với em, nghe em khóc nhưng anh không thể thay em gánh lấy nỗi buồn này.

Khóc đi cô gái! Rồi ngày dài qua mau!

- Sur Chan -

Anh biết cảm giác bất an của con gái là gì không?

Có những ngày em thực sự cảm thấy mệt mỏi. Mệt mỏi vì những nghi ngờ, những âu lo đang lớn dần trong chính câu chuyện tình của mình. Anh luôn hỏi tại sao em không tin anh, nhưng anh có biết lúc nào ở cạnh anh em cũng có cảm giác thiếu an toàn bất an. Anh có hiểu không?

Anh có hiểu cảm giác bất an của con gái là như thế nào không?

Bất an là khi em hỏi anh không nói chỉ ậm ừ cho qua chuyện rồi thôi, anh đang ốm, đang bận rộn, đang bù đầu vì áp lực công việc, anh im lặng không muốn chia sẻ với em. Anh cứ giữ cho riêng cho anh một góc trời mà bản thân em chẳng bao giờ được chạm vào nơi ấy. Em không được phép quan tâm người mình yêu thương, không được biết cảm xúc của anh lúc này? Em bất an vì chúng mình không thể thấu hiểu cùng nhau.

Bất an là khi anh chẳng còn dành nhiều thời gian cho em như trước. Em thực sự rất sợ khoảng lặng giữa cả hai, cứ đợi chờ từ anh một cuộc gọi, một dòng tin, một buổi hẹn hò. Càng đợi càng hoang mang, càng đợi càng vô vọng. Lẽ nào sự xuất hiện của em trong cuộc đời của anh không còn là điều quan trọng như trước kia. Càng nghĩ càng đau đến xót lòng!

Bất an là khi anh cũng luôn coi em giống như một sự lựa chọn. Người ta thường nhanh chán những thứ người ta chọn chỉ vì trực giác ban đầu. Đôi lúc em tự hỏi, liệu rằng anh yêu em vì thực sự anh muốn được chăm sóc, quan tâm em, hay chỉ giản đơn rằng em không đòi hỏi quá nhiều giống những người con gái khác. Giữa biết bao nhiêu cô gái, anh chọn em, nhưng có thực sự yêu em như anh đã nói?

Bất an là khi bản thân em tự thấy tình cảm giữa cả hai đã nhạt dần theo năm tháng. Không hẹn hò, không nắm tay, mà thậm chí đi bên nhau cũng

chỉ là những cái nú áo hồ hững. Anh đã không còn dùng chân đỡ em theo bước, đã không còn vòng tay ôm em mỗi lúc sang đường. Biết bao nhiêu cử chỉ ân cần chăm sóc trước kia giờ trở nên xa xỉ đối với em.

Vậy ra là em vẫn đang bất an ngay cả khi bên cạnh anh, ngay cả khi nghe anh nói, nghe anh cười. Cái sự bất an vốn dĩ khiến bản thân em trở nên xót xa và mệt mỏi hơn bao giờ hết. Mọi thứ xúc cảm mà nhiều đêm khiến em giật mình thức dậy, quơ vội điện thoại gọi cho anh chỉ để nghe anh nói "Anh đang ngủ". Một thứ xúc cảm khiến em nhiều lần bất chợt tự đưa tay gạt nước mắt, nhắn cho anh vài dòng tin ngắn ngủi "Nhớ anh nhiều!". Em đã quên mất mình từng cảm thấy bình yên khi ở cạnh anh, quên mất mình từng coi vòng tay anh là nơi ấm áp nhất. Anh có còn thương em nữa đâu!

Anh biết không anh, khi yêu con gái thường yêu hết mình. Mà càng yêu lại càng hay lo sợ. Nhưng dường như em chẳng còn biết phải làm gì khi đứng giữa câu chuyện của chúng mình. Mọi thứ lửng lơ. Tình yêu lơ lửng. Biết đến bao giờ cả hai mới có thể tiếp tục được như lúc đầu, biết đến bao giờ tình yêu mới lại vẹn tròn trở lại, hả anh?

- Cát Cánh -

Phụ nữ quyến rũ nhất là khi thuộc về cô đơn!

Đã qua rồi cái thời kì phải biết khóc biết cười vì một người nào đó. Cũng qua rồi cái thời nghĩ rằng phụ nữ chỉ có thể hạnh phúc khi phụ thuộc vào ai. Tất nhiên, có một người để yêu và được yêu là điều tuyệt vời mà không ai trên cõi đời này không mong muốn. Nhưng khi cuộc sống thực tại không như là mơ, mọi giá trị về vật chất tăng lên còn giá trị tinh thần bị rẻ rúng, thì xét cho cùng, có yêu thương bản thân mình mới là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Và cũng nghiêm nhiên, người phụ nữ quyến rũ nhất là lúc chẳng thuộc về bất cứ ai!

Thay vì ngày ngày đóng vai một cô công chúa nhỏ mong cầu tìm kiếm tình yêu đích thực nơi hoàng tử, thì bây giờ phụ nữ thông minh thừa sức hiểu rằng: Hãy là một bà hoàng cho chính cuộc đời mình, và có như thế mới là một cuộc đời đáng sống!

Phụ nữ thật sự xinh đẹp và toả sáng là khi họ tự tin vào chính mình. Từ màu son môi đỏ, đôi giày gót nhọn, những chiếc váy gợi cảm tôn lên đường cong được tạo hoá ban tặng, họ có thể mỉm cười rạng rỡ, có thể bước đi nhanh trên phố và thu hút mọi ánh nhìn. Chắc chắn không ai có thể phủ nhận rằng, họ đẹp từ chính trong tâm hồn, và sự quyến rũ tự thân họ toả ra đã thu hút mọi ánh nhìn.

Đi đâu đó cũng đồng nghĩa với việc họ có một công việc kiếm ra thu nhập, có thể mua sắm những món đồ mình thích, có thể tụ tập cùng bạn bè thưởng thức những món ngon, kể cho nhau nghe những câu chuyện thú vị xoay quanh chuyện đời và chuyện người. Đôi khi mỗi một, họ có thể tự do tung hoành ở một vùng đất mới với những chuyến đi ngắn dài. Dù cuộc hành trình chỉ có một mình, thì cuộc đời vẫn vui!

Cái khí chất của người phụ nữ vừa trưởng thành vừa cô đơn bỗng vì thế mà trở nên thu hút lạ thường. Có một chút bất cần, có một chút ương bướng và nganh ngạnh vì họ sẵn sàng bảo vệ chính kiến của mình, có nhiều hơn thế là lòng tự tôn cao vút. Phụ nữ độc lập thường không coi tình yêu và đàn ông là tất cả. Nên khi yêu một ai đó cũng sẽ không có chuyện nương nhờ cảm xúc của người thương: "Vì em yêu anh nên em là của anh!"... Mà họ coi mọi mảnh ghép cảm xúc quanh mình có giá trị ngang nhau. Cũng chính vì thế mà người ta không thấy mẫu phụ nữ độc lập phải khóc cạn nước mắt hay bi lụy vì tình bao giờ, chỉ có đàn ông cảm nhận được sự quyến rũ từ họ mà chạy theo họ mê mải.

Thanh xuân của phụ nữ không kéo dài, cũng không chờ đợi bất kì ai. Nhưng không vì thế mà nhất định phải chạy theo một ai đó. Hãy biết cách yêu thương bản thân mình một chút, làm đẹp cho bản thân, làm đẹp cho cuộc đời, sống một cuộc sống vui tươi rạng rỡ. Nên nhớ, phụ nữ quyến rũ nhất chính là lúc không thuộc về bất cứ ai!

- Hạc Xanh -

Miễn là đừng buông tay nhau!

Nếu em biết tôi đau lòng như thế nào khi nhìn em như vậy, liệu rằng em có cố gắng vượt qua mọi chuyện?

Em bảo đây là quãng thời gian bất lực nhất của cuộc đời mình. Em bảo tôi không thể giúp được cho em. Hai mươi tuổi, em còn trẻ, còn tương lai phía trước, có gì chỉ vì những thất bại đầu đời đã vội nản chí buông xuôi. Bước tiếp đi em, cho dù ngoài kia còn nhiều bão giông hơn thế, tôi vẫn sẽ ở bên che chở cho em. Miễn là, chúng ta đừng buông tay nhau.

Em bảo em không muốn nói chuyện với tôi. Em chán những đi đâu cứ chùng chình dang dở. Nhưng em ơi, cuộc đời dang dở để đợi vài lần gắn kết cho vẹn tròn. Như tôi vẫn đợi em nói lời yêu sau một cái gật đầu thật khẽ. Và dẫu rằng câu trả lời của em cứ còn bỏ ngỏ, tôi vẫn sẽ chờ, sẽ mong, sẽ hi vọng, miễn là chúng ta đừng buông tay nhau trong vội vã.

Em bảo em muốn đi xa, đi khỏi thành phố này cũng được. Em có thể đi, đến những nơi em muốn, ở những vùng em thích. Nhưng đi rồi thì nhớ quay về thành phố này, nơi tôi vẫn ngửi quán quen và gọi cho em một cốc chocolate nóng. Về tới tôi, với phố, về cho cốc chocolate kia vẫn còn ấm nóng trong đôi tay nhỏ bé. Tôi sẽ lại ngửi nguyên một ngày để nghe em kể chuyện, kể từ chuyện một đời người rong ruổi, cho đến một cô bé con suốt ngày nhốt mình trong phòng tập hát. Tôi sẽ nghe hết những câu chuyện dài bất tận của em, miễn là chúng ta đừng buông tay nhau.

Em bảo không biết mình sẽ phải làm gì tiếp theo, vì em sợ những lần vấp ngã. Cuộc đời ai cũng phải vài ba lần ngã thật đau, nhưng sự khác biệt của mỗi người chính là quyết định tiếp tục đứng lên hay nằm lại một chỗ. Người đứng lên từ vấp ngã mới là người can đảm nhất. Hãy tiếp tục sống

với đam mê, với con đường đang theo đuổi, tôi sẽ luôn đưa tay giúp em đứng lên đi tiếp, miễn là chúng ta đừng buông tay nhau như đã từng.

Yêu là để giúp nhau cùng trở nên tốt đẹp hơn. Tôi ở bên em trong suốt những tháng ngày nông nổi của tuổi trẻ, không phải vì như một thói quen, mà giản đơn, tôi chỉ muốn chúng ta cùng nhau đi qua giông gió. Em có thể chán nản một mình, đau khổ một mình, nhưng đừng khóc một mình. Tôi sẵn sàng ở bên để ôm em mỗi lần em yếu đuối, sẵn sàng lau nước mắt cho em bằng một nụ hôn thật nhẹ.

Miễn là, em đừng buông tay tôi, trong những tháng năm không dài rộng của đời người...

- Cát Cánh -

Cứ sai đi vì cuộc đời cho phép!

Đến một ngưỡng tuổi nào đó người ta không còn tự hào phóng với bản thân như thế nữa. Đồng ý rằng tuổi trẻ cần trải nghiệm, cần những thất bại nhưng không được huyễn hoặc mình rằng phải thất bại, bởi chính lúc suy nghĩ như thế bạn đã thất bại rồi.

Một gã đàn ông càng cần tỉnh táo hơn trên con đường đời của mình. Chắc chắn phải trải qua cái thời tiền ăn, tiền cà phê, tiền mua quà cho gấu đầu từ chi viện của bố mẹ, đến cái ngưỡng ngoài hai ba, khi ra trường bạn không còn tự cho phép mình sai lầm thêm nữa. Bởi thất bại cũng có thể tạo thành một thói quen, giống như việc một đứa trẻ khi vấp ngã mẹ thường dỗ và đòi "đánh chừa" cái ghế, cái bàn. Sao không làm ngược lại, thay vì tự đổ bản thân cho rằng "cuộc đời cho phép sai" bạn giận mình, trách mình để lần sau không sai thêm lần nào nữa?

Tình yêu cũng thế, vốn dĩ chẳng phải là trò chơi nên sao cứ yêu đi được. Đàn ông cũng cần chọn người mà yêu, không thể nhắm mắt đưa chân cho qua ngày đoạn tháng. Tình yêu vốn dĩ chẳng phải trò may rủi như xổ số để thử vận may được!

Đến tận bây giờ tôi mới hiểu vì sao phụ nữ lại thích những gã đàn ông lớn tuổi và thường cưới những gã đàn ông lớn tuổi hơn mình thay vì chọn những anh chàng trẻ cùng tuổi. Chắc chắn ở đây không có chuyện cho nhan sắc rồi, mà bởi những gã lớn tuổi thường là những gã trải đời, những gã đó sẽ không còn suy nghĩ "cứ sai đi vì cuộc đời cho phép" nữa, mà là gã nghĩ đã đến lúc không thể sai thêm được nữa, cuộc đời này nếu tiếp tục sai thì chỉ đi xuống chứ mãi không ngừng mặt lên được.

"Không ngẩng mặt lên được" là điều mà gã đàn ông nào cũng sợ. Cái tuổi hai mươi mấy chưa sợ vì nhìn xung quanh đám bạn vẫn những đứa thường thường bậc trung giống mình, nhưng đến lúc đi làm thấy đám bạn lên như gió mình vẫn ì ạch lo cơm áo gạo tiền ngày ba bữa mà uất hận lắm!

Vì sao cùng học một lớp, cùng lớn lên một nơi, cùng thời kì đói khổ mà nay có kẻ đường đường chính chính cao ngạo với đời, và có những kẻ vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt? Tôi nghĩ đó là do tư duy sống, cách hành xử với cuộc đời này. Kẻ thành công ắt hẳn đã trải qua nhiều lần sai nhưng đến một lúc họ dừng lại và nhấn nhủ bản thân rằng "sai đủ rồi, bây giờ làm việc gì cũng phải đạt được những giá trị nhất định". Còn kẻ thấy bại cứ sống mãi trong suy nghĩ "cứ sai đi vì cuộc đời cho phép" nên sai mãi không thôi!

Đàn ông được gọi là những kẻ kiên cường có sao lại ùa theo những suy nghĩ của những đứa con trai mới lớn?

- Sư Chan -

Chỉ cần anh về, em sẽ đợi!

Khi biết anh không về được, em thấy thật bình thản. Em đã quen với những lần anh lỡ hẹn như thế, quen với lý do "anh bận", với công việc của anh ở một thành phố khác.

Vậy mà hôm nay, em bật khóc đến xót xa. Người ta bảo yêu xa dễ thay đổi, dễ chia ly. Người ta cũng chẳng bao giờ tin rằng tình yêu có thể vững bền khi khoảng cách quá xa vời như thế. Để rồi khi anh nhận ra em mệt chỉ qua vài dòng tin nhắn ngắn ngủi, nhận ra em thực sự không vui khi biết anh chẳng về, em mới để cho bản thân được khóc. Em khóc vì, cơn đau bên ngực trái, vì thương anh và thương cả chính mình.

Em thương đoạn đường dài đằng đẵng ấy mưa nhiều, và cả ngoài cửa sổ cũng từng cơn như thế. Em nhớ những ngày trời mưa bên nhau, vòng tay ôm anh trong lớp áo mưa mỏng, dụi đầu vào lưng anh như một con mèo nhỏ khó chiều. Tháng Tám về, trời bão, cái lạnh đầu mùa se sắt như tìm cách cắt sâu hơn từng nỗi nhớ trong em. Bao giờ anh về, để em không phải đợi?

Em thương từng lần anh hứa hẹn chúng mình sẽ gặp nhau, để rồi em hụt hẫng khi anh đi ngay mà chẳng kịp gặp, chẳng kịp nói, chẳng kịp cả một lần nắm tay. Giá mà, chỉ là giá mà thôi, anh đừng cố gắng vượt qua cả đoạn đường dài như thế, cũng đừng vội vã đi ngay trong cơn mưa chiều ào ạt. Em hụt hẫng giữa những lần chia tay nhau, hụt hẫng khi hỏi anh, và tự hỏi cả chính mình. Bao giờ anh về, để em không còn khóc?

Em thương những dòng tin nhắn của anh gửi mỗi ngày nhắc nhở em tự chăm lo cho bản thân. Cuộc gọi hằng đêm em thường hay ngủ quên không

tắt máy, để giật mình tỉnh giấc, vẫn cảm giác như anh ở cạnh, rất gần. "Em ngoan nào, ngủ đi!"

Em biết anh cũng thương em nhiều như thế, và em chẳng bao giờ trách anh, chỉ trách quãng đường xa xôi đến vậy. Xa đến độ em cứ đứng yên một chỗ đợi anh, mong anh về, mong một cái ôm thật chặt từ phía sau. Yêu xa, là em chấp nhận mình phải mạnh mẽ hơn những cô gái khác, nhưng có lẽ mọi thứ quá khắc nghiệt với anh, với em, với tình yêu của cả hai đứa. Em càng cố gắng, càng thấy tim mình trống trải giữa những ngày không được ở bên anh, không được anh chăm sóc, quan tâm, càng cố gắng càng thấy hoang hoải với từng đoạn ký ức không liên mạch về những ngày còn được ở cạnh nhau. Bao giờ anh về để em không còn thấy tủ thân?

Yêu xa, là tự gói ghém nhớ nhung lại, là quen với những quãng thời gian chỉ có một mình. Một mình đi, một mình đến, một mình buồn với những cảm xúc không tên, một mình thương anh mà không dám nói. Để rồi niềm vui vỡ oà như những ngày mưa gặp nắng khi gặp lại anh, gặp lại sau bao ngày xa cách. Để rồi lại khóc đến cạn cả niềm đau khi anh phải rời xa.

Chỉ cần nói anh sẽ về dù lỡ hẹn, em vẫn sẽ cố gắng đợi. Chỉ mong quãng đường xa xôi ấy, anh bình yên!

- Cát Cánh -

((Xin lỗi vì để các bạn theo dõi phải đợi lâu nha. Do mình bận nên không up thường xuyên như trước được ❤️)))

Sẽ có lúc chúng ta phải yêu thương mình trước!

Ấy là khi bản thân nhận ra trên thế gian này, tình yêu vẫn lửng lơ ở đâu đó, và đợi chờ một người lại là đi đâu chẳng thể tiếp tục.

Ấy là khi thức dậy và soi gương, mắt môi buồn bã, và chính mình chẳng còn nhận ra một cô gái vui vẻ ngày nào trong gương.

Ấy là khi tự trở nên vô cảm với mọi thứ, thờ ơ với mọi người, không còn đoán định được mình đang vui hay thực sự mệt mỏi chán chường. Một thứ xúc cảm hỗn độn và rối ren không thể gỡ bỏ.

Vậy thì buông bỏ hết mọi chuyện đã qua, mọi kỷ niệm đã cũ mà sống mới - sống một cuộc sống luôn phải yêu thương bản thân mình trước!

Yêu thương bản thân mình trước khi nhận lấy tình cảm một ai đó, mặc cho người ta nói mình ích kỷ, nhỏ nhen. Chúng ta chỉ có một tuổi trẻ, một cuộc đời và vài mối nhân duyên. Nếu cứ để bản thân tuột dần theo những thứ tiêu cực thì tuổi trẻ sẽ mau phai lãng, và lại vì ai đó mà tự trách những niềm đau. Chúng ta có quyền tự quyết định sẽ làm gì hay không làm gì, sẽ giữ lại hay buông lòng buông bỏ, sẽ chấp nhận hay từ chối những gì. Chúng ta có quyền đối xử tối với bản thân mình, thù đừng để bản thân phải rơi vào những nỗi đau tuyệt vọng, những niềm thương nhớ đến xót xa. Chúng ta có thể kết thúc những mối quan hệ khiến mình khó chịu, buồn khổ. Người không xứng đáng thì buông tay. Người không đáng nhớ thì quên đi.

Đừng bao giờ mong chờ người khác mãi mãi bên mình, bởi cuộc đời là vô vàn những đi đâu không thể nói trước. Nay có thể cho người này là tất cả, nhưng ngày sau họ lại chỉ là một ký ức mờ hồ. Vậy ra chỉ còn lại bản thân mình, thì tội mà không sống vui vẻ với tuổi xanh. Cứ đối xử tốt với bản thân trước đã: học những đi đâu mình thích, làm những việc mình muốn, yêu

những điều mình có. Cứ xinh đẹp và tự tin, cho dù bản thân luôn tìm kiếm một bờ vai, một bàn tay đủ an toàn và ấm áp. Cứ vô tư đi, mặc cho mọi lời xấu đẹp của kẻ khác, bởi họ đâu có sống cuộc sống của chúng ta, đâu có mang lại hạnh phúc cho chúng ta.

Học cách yêu thương bản thân cũng là học cách tha thứ cho người khác và cho chính mình. Những gì chúng ta cho là lỗi lầm trong quá khứ cũng chỉ là quá khứ, nếu cứ ôm giữ giận hờn, oán trách thì bản thân sẽ bỏ lỡ hạnh phúc ở phía trước. Hãy cứ xem những tổn thương, những nỗi đau, những trách móc ấy là chất xúc tác giúp chúng ta trưởng thành hơn, hạnh phúc hơn, vui vẻ hơn.

Vậy nên không phải lúc nào chúng ta cũng buộc lòng phải vì một người mà hi sinh tất cả, phải vì một chuyện mà đau khổ cả đời. Điều quan trọng nhất là biết nhận ra đã đến lúc chúng ta phải yêu thương bản thân mình trước, để buông bỏ những điều không đáng giữ, và quên những điều đáng phải quên!

- Cát Cánh -

Tuổi hai một, em không còn chờ đợi một soái ca!

Không còn tròn vẹn như hai mươi, cũng chẳng thể trẻ trung như mười tám, tuổi hai một thật dễ khiến em cảm thấy chới với và chông chênh. Em đã thôi mơ mộng một thứ tình yêu lãng mạn và ngọt ngào như trong những bộ phim Hàn dài tập, thôi ng ỡ ôm truyện ngôn tình và tưởng tượng "đến một ngày nào đó, soái ca của đời mình sẽ xuất hiện".

Tuổi hai một, em học cách thực tế cảm xúc của mình. Cũng đâu còn là quá trẻ để bắt đầu mơ mộng và thần nhiên với những mối quan hệ không rõ ràng, với những cuộc tình chóng vánh chỉ bởi bản thân chưa tìm được một nửa còn lại thực-sự-hoàn-hảo. Em dẹp bỏ mọi sự c ầu toàn về thứ tình yêu mà mình sẽ luôn là người được nhận, là người được quan tâm, là người được chăm sóc. Yêu, mà chỉ biết nhận về mình, thì liệu có phải là yêu, hay chỉ đơn giản là một sự ích kỷ cá nhân. Là vì em cần anh, em không thể mất anh, chứ đâu là bởi em yêu anh từ tận chân tình của chính mình.

Tuổi hai một, em cũng chưa phải là quá già để bắt đầu bước vào một mối quan hệ nghiêm túc như hôn nhân. Em vẫn muốn được là một cô gái tự do: tự do với sở thích của bản thân, tự do với những miền đất tươi đẹp, tự do với cuộc sống chỉ cần lo cho mình là đủ. Em chưa đủ khả năng để gánh vác trách nhiệm của một người vợ hiền, mẹ đảm, cũng chưa sẵn sàng để hôn nhân thổi tắt dần dần ngọn lửa của tuổi trẻ trong tâm hồn mình.

Em từ bỏ cái nhìn mơ mộng về tình yêu như những ngày trước đó, em cũng đâu sẵn sàng với những đi ều to lớn hơn ở phía trước.

Tuổi hai một, em học cách yêu thương chính bản thân mình trước khi yêu thương một ai khác. Ấy là buông những gì cần buông, nhớ những gì thực sự đáng nhớ. Ấy là từ bỏ những người đã không còn là quan trọng trong

cuộc đời mình, là từ bỏ hết mọi tổn thương, mọi đau buồn, thù hận. Bất kì ai làm tổn thương chúng ta cũng sẽ giúp chúng ta trưởng thành và mạnh mẽ. Rồi họ cũng sẽ rời đi, không đáng để mình phải quyến luyến, phải nuối tiếc, phải nhớ nhung.

Tuổi hai mốt, em không còn chờ đợi một soái ca. Sẽ chẳng có soái ca nào xuất hiện trong những tháng ngày tiếp theo, cho dù em có bao nhiêu tuổi đi chăng nữa. Em cũng không còn mong muốn một người hoàn hảo, một tình yêu trọn vẹn - bởi trên đời chẳng có gì là tuyệt đối. Tình yêu là vui, buồn, đau, nhớ, là đủ mọi cung bậc cảm xúc của con người. Không có thứ tình yêu toàn đau khổ, cũng chẳng có câu chuyện tình nào từ đầu đến cuối chỉ là những hạnh phúc nối tiếp nhau. Tiểu thuyết thì mãi là tiểu thuyết, phim Hàn cũng vẫn từ một kịch bản dựng nên. Bản thân mỗi chúng ta cần tự viết cho mình một cuộc sống thực tế, chứ không thể sống mãi theo một mô típ do người khác tạo ra. Em không đợi một người sẵn sàng buộc dây giày cho em, sẵn sàng vì em mà hi sinh bản thân mình, sẵn sàng chạy trong mưa gió chỉ để làm em vui.

Tuổi hai mốt, em cần một người đủ để em cảm thấy an yên trước giông bão cuộc đời!

- Cát Cánh -

Đừng ghen với người yêu cũ của anh

Chúng ta, trước khi đến với nhau đều đã từng có một người để yêu thương. Và chúng ta hiểu những thứ đã từng là những thứ đã qua, không còn tiếp diễn ở hiện tại được nữa. Anh hiểu, em hiểu nên cả hai trân trọng quá khứ, trân trọng người cũ của nhau. Chúng ta đều chọn cách bước tiếp với người mới, chứ không chọn cách bước lùi phía sau nắm lấy tay người cũ.

Nhưng.

Dạo gần đây em thường nhắc đến cô ấy trước mặt anh rồi buồn, rồi ghen, rồi vẽ ra những điếu không thể. Em bảo em đang ghen. Anh bất lực, không thể lý giải nổi là em đang ghen với người yêu cũ của anh hay là ghen với yêu thương đã cũ kia nữa.

Những lần mình hẹn hò, dường như đều không vui phải không em? Chẳng biết em nghi ngờ tình cảm của anh sau ngần ấy thời gian, hay nghi ngờ chính em đã đặt niềm tin sai chỗ.

Em thắc mắc tại sao anh đã từng gọi cô ấy với biệt danh đáng yêu như vậy, còn em thì không. Những nơi anh và cô ấy từng đến, chưa một lần anh dắt tay em qua. Em vùng vằng bảo anh vẫn còn nhớ, không dám đối diện, không dám thừa nhận rằng mình vẫn còn tình cảm. Em lại sai rồi, người con trai một khi đã từng chịu thương tổn với yêu thương cũ, chắc chắn rằng họ sẽ trân trọng gấp bội, thương yêu gấp bội người con gái ở hiện tại.

Anh biết mỗi lần em hỏi về cô ấy, thế nào em cũng khóc, còn anh làm sao có thể vui nổi vì bản thân còn khiến em phải bận lòng nhiều như vậy. Người ta bảo rằng người-yêu-cũ của người yêu là một điếu gì đó thật buồn khi nhắc lại. Anh không muốn em buồn, cũng không muốn em phải hoài

nghe về yêu thương anh từng có với cô ấy. Dù gì chuyện cũng đã qua, người cũng đã đi và anh cũng đã có cuộc sống hạnh phúc bên cạnh em như lúc này.

Mỗi chúng ta đều là những cá thể khác biệt, và chúng ta xứng đáng được nhận một tình yêu theo một cách riêng. Anh không muốn yêu em theo cách mà anh từng yêu cô ấy. Không phải anh sợ phải chạm tay vào quá khứ một lần nữa. Chỉ là em xứng đáng được yêu theo một cách đặc biệt, không giống thứ tình cảm vay mượn từ quá khứ.

Cô gái à, chúng ta đã từng đi qua nhiều thương tổn, chúng ta vẫn có thể yêu nhau, bằng một tình yêu mới, vẹn nguyên như chưa từng đổ vỡ được không?

Người cũ - họ xa rồi, em đừng giận hờn, đừng ghen với yêu thương đã cũ màu thời gian ấy nữa. Chỉ cần em còn bên anh, anh chỉ muốn em hạnh phúc.

- PL -

Tình yêu đâu dễ bỏ ta mà đi!

Tình yêu không bắt đầu từ lúc người ta trao cho nhau tiếng yêu, vì chẳng ai có thể dám chắc mình yêu thực sự một người chỉ sau một vài lần gặp gỡ.

Có những khi chán chường, nhìn nhau thôi cũng đủ cảm thấy mệt mỏi, những cuộc nói chuyện trở nên nhạt nhẽo, những lời yêu thương an ủi động viên giống như trách nhiệm, những ngày kỷ niệm trôi qua và quên đi, tuyệt nhiên chẳng còn chút ý nghĩa đặc biệt nào.

Có những lúc trong đầu ngổn ngang suy nghĩ: "Ước gì sau những lần giận dỗi cãi vã nhau kịch liệt một trong hai cương quyết mà buông tay ra đi thì chúng ta sẽ thanh thản lắm lắm", "Nếu có một ai đó yêu tôi chỉ cần có cảm tình, có lẽ, tôi sẽ quên anh ấy ngay thôi", "Giá như có thể can đảm đi đâu đó một thời gian để dứt khoát mà quên anh ấy thật", "Rồi chúng ta sẽ đi về đâu nhỉ, sẽ chẳng có tương lai gì đâu".

Có những lúc chán nhau, ngán ngẫm nghĩ về nhau: "thế nào cũng được", có những khi tức giận buông ra những lời nói cay nghiệt cốt làm tổn thương để vì tự trọng mà không phải nhìn mặt nhau, chẳng có cảm giác sợ hãi khi phải chia xa hay vô vàn những lý do khác có thể khiến ta không còn ở bên nhau.

Vậy đây, có những lúc như thế, sao người ta bắt buộc phải yêu nhau làm gì?

Nhưng rồi một lúc nào đó người ta chợt nhận ra chẳng phải nếu có một bờ vai để ta có thể gục ngã bất kì lúc nào sẽ tốt hơn cô đơn một mình giữa những nỗi chênh lênh buồn phiền của cuộc sống này hay sao?

Để ta có thể sống thật, cười thật, khóc thật, tức giận thật, quên đi bộ mặt "màu mè" giả tạo ở một nơi nào đó, mà trở lại chính mình khi bên anh, vẫn biết rằng có ai đó vẫn yêu ta, bên ta, cho dù ta có xấu xa đến thế nào, thật ra đi đâu đó rất tốt phải không?

Để khi dù có lặng lẽ im lặng bên nhau, rằng những câu chuyện có nhạt nhẽo đến thế nào cũng có một người căng tai ra để nghe mà cười với ta, rằng có chán chường đến thế nào, vẫn biết rằng có ai đó đang buồn cùng nỗi buồn của ta, thở dài với những khó khăn và cùng ta vứt bỏ hết tất cả (trong một lúc nào đó) mà làm những việc điên rồ nhất hay sao?

Để dù sau những "cơn say nắng", ta vẫn quay trở về nơi bình yên ấy, để ôm ấp và vỗ về, để yêu thương và chở che, là nơi ta tỉnh dậy sau một cơn mơ, phía trước vẫn luôn có một người chờ ta, ở đó, hay sao?

Tình yêu không bắt đầu từ lúc người ta trao cho nhau tiếng yêu, vì chẳng ai có thể dám chắc mình yêu thực sự một người chỉ sau một vài lần gặp gỡ. Tình yêu nảy sinh khi chúng ta ở bên nhau, khi chúng ta biết dù sau những chán chường mệt mỏi, sau những vô vàn lý do có thể khiến ta chia cách chúng ta vẫn có nhau ở đó, vẫn có một đôi bàn tay ấm và một đôi bàn tay lạnh nắm lấy nhau, vẫn đủ khoan dung để tha thứ cho những tổn thương gây ra cho nhau. Vẫn biết rằng chúng ta, sẽ chẳng bao giờ có thể, sống thiếu nhau!

Tình yêu là vậy đấy, đâu dễ bỏ ta mà đi!

- Hà Lê -

Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu là cưới

Bạn bè tôi nói với tôi rằng tôi cổ hủ, thời đại này yêu là yêu thôi đừng nói yêu là cưới. Sao phải đặt nặng hai chữ tương lai lên tình yêu của mình.

Tôi hay cười vào mấy "tình yêu trẻ con" của bọn trẻ thời nay. Yêu rồi bỏ, yêu cho vui hay cứ yêu đi, đến đâu thì đến. Bọn tuổi teen bây giờ yêu được ba bữa nửa ngày rồi chia tay, suốt ngày giận dỗi linh tinh, ghen tuông vớ vẩn, mơ mộng lãng mạn những điếu viển vông không thực tế.

Tôi lúc nào cũng xác định nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Tôi muốn người ấy là mối tình đầu của tôi từ khi bắt đầu và đến lúc kết thúc bằng một đám cưới trong mơ! Bạn bè tôi nói với tôi rằng tôi cổ hủ, thời đại này yêu là yêu thôi đừng nói yêu là cưới. Sao phải đặt nặng hai chữ tương lai lên tình yêu của mình.

Ngày ấy tôi sợ yêu, sợ đổ vỡ...

Nhưng cuộc đời không phải lúc nào cũng như ý muốn. Khi tôi nghĩ rằng mình đã đủ chín chắn trong tình yêu thì những gì xảy ra với tôi trái ngược hoàn toàn với những điếu mà tôi đã nghĩ.

Tôi không "người lớn, chín chắn", tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ con tập yêu mà thôi. Muốn vùi vỉnh, nũng nịu, giận dỗi, ghen tuông những thứ cực kì nhỏ nhặt vớ vẩn, muốn giữ riêng ôm khư khư những thứ của mình không muốn chia sẻ cho bất kì ai, giống như một đứa trẻ con giữ chặt trong tay món đồ chơi yêu thích của mình. Muốn những cử chỉ lãng mạn? Muốn cần tay nhau đi dưới mưa, mơ mộng đủ thứ việc mà hai đứa có thể làm chung với nhau, vẫn thích ti tỉ những thứ giống những cặp đôi tuổi teen khác.

Thế đấy, vậy là khi tôi đã "ê" tôi vẫn yêu như một đứa trẻ con lần đầu tiên được chạm vào cái hạnh phúc mong manh ấy... Và anh trở thành người bất đắc dĩ chịu trân trọng cái nông nổi trẻ con hơi quá tuổi của tôi.

Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu là cưới!

Chợt nhớ lại khoảng thời gian trước kia, khi tôi vẫn là một cô bé mười chín, đôi mươi bảo thủ trong tình yêu, sợ yêu, sợ đổ vỡ... Tôi nhận ra rằng chỉ ở cái độ tuổi ấy, người ta mới còn sự ngây thơ và hồn nhiên của một đứa trẻ để yêu không toan tính, không đau đầu nghĩ ngợi vì hai chữ tương lai, khi người ta có thể lãng mạn nắm tay nhau đi dưới mưa mà chẳng sợ bị ướt người, khi người ta chẳng cần ràng buộc nhau bằng bất kì lời thề thốt nào, chỉ tình yêu là đủ.

Nếu tôi mạnh dạn hơn đón nhận những yêu thương ấy thì biết đâu đấy, tôi đã có một chú ý kinh nghiệm nào đó cho những tình yêu kế tiếp của mình. Tình yêu cũng cần có thời gian và trải nghiệm, và nó là điều quý giá nhất người ta học được, cho dù tình yêu đó có tồn tại hay không?

Dĩ nhiên, chẳng bao giờ tôi có thể quay lại cái thời kì đầy mơ mộng ấy nữa. Tôi chẳng còn đủ thời gian để cho mình được yêu nông nổi những toii sẽ yêu mà chẳng phiến lòng bởi hai chữ tương lai với những suy nghĩ "cổ hủ" của mình yêu là cưới, yêu là phải nắm tay nhau đi với nhau đến tận cuối con đường nữa.

Cho dù, tôi sẽ không được nông nổi trong một phút chốc nào đó nhưng tôi sẽ vẫn yêu hết mình, vun đắp cho nó để đến khi đủ chín chắn và chứng chắc, một lúc nào đó nhận ra rằng chúng tôi không thể sống thiếu nhau.

Ừ, hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu là cưới!

- Hà Lê -

Không phải vì em muốn cô đơn đâu!

Bạn bè em bảo em bận rộn quá nên chẳng bao giờ thấy cô đơn. Một ngày em có bao nhiêu việc cần làm, bao nhiêu trò để chơi để nghịch, bao nhiêu nơi để đến, bao nhiêu người để gặp gỡ, em đâu có thời gian để cô đơn. Ừ, thế em yêu sẽ bất công cho anh lắm phải không?

Bạn bè em bảo mày mạnh mẽ quá như thế ai mà dám yêu. "Chả lẽ lại là điểm tựa cho người kia dựa vào khóc à!!!???". Hừm, chúng nó đã nghĩ em như thế đấy!

Hồi bốn tuổi, trong khi bạn bè khóc rống lên mỗi lần bị chích tiêm, thì mình em cắn răng nhịn đau, mặt đỏ tía tai vẫn không rớt một giọt nước mắt nào vì nghĩ nhìn mình khóc trông ngốc nghếch đáng thương lắm, không được khóc. Từ đó đến giờ em chẳng bao giờ khóc trước mặt ai, chỉ luôn là bờ vai cho người khác dựa vào, cho người ta khóc, để cho dù mệt mỏi, có cô đơn, có trống vắng cũng chỉ biết úp mặt vào hai tay mà tự thương chính bản thân mình.

Thật ra, anh ạ! Chẳng phải em muốn cô đơn đâu...

Nhiều lúc cũng muốn có ai đó cho mình dựa vai rồi nghe em luyên thuyên lắm nhảm chuyện của một ngày bình thường nào đó như bao ngày thôi.

Là khoe với anh đôi giày cao gót xinh xinh, khoe bộ váy xinh xinh, khoe thỏi son môi xinh xinh em mới mua, rồi nhoẻn miệng cười với anh. Là vì thấy có ai đó hạnh phúc mà nói rằng: "Em đẹp vì anh ấy!".

Là chuyện đi làm, bị sếp mắng đến rất mặt mà vẫn phải tươi cười, "Em có thể coi anh như bia đỡ đạn được không? Coi anh là ông sếp, rồi dấm cho vài phát nhé! Em sẽ đỡ tức đi nhiều" rồi nhìn anh nhẩn nhó chịu trận,

còn em thì cười khì khì ra vẻ đắc thắng lắm. Hẳn lúc ấy, những mệt mỏi của em sẽ tan biến đi nhiều lắm vì anh, anh ạ!

Là em cười bí hiểm khoe với anh: "Hôm nay có anh nào cứ nhìn em chăm chăm, thỉnh thoảng nhìn lên ấy anh ạ, xong còn nhắn tin làm quen blah blah". Dò xét gương mặt của anh, cười thầm đắc ý, xem anh có ghen không? Rồi lại nhẹ nhàng ôm anh: "Do em xinh nên thế đấy nhưng... em chỉ có mình anh thôi".

Là những câu chuyện nhỏ nhỏ xinh xinh vừa vắn cho hai đứa. Có gì to tát đâu, một nơi gió mát trong lành, một góc quán quen nào đó, một nụ cười, một ánh mắt, một bờ vai, một đôi tay siết chặt cũng đủ trái tim em đỡ cô đơn nhiều rồi...

Ừ thì, chỉ cần một người bên cạnh em, im lặng nghe em lảm nhảm những câu chuyện chẳng đâu vào đâu, không đâu không cuối, rồi cười hi hi cùng em ra vẻ hay ho bí mật lắm.

Thế là đủ để không còn cảm giác mệt mỏi hàng ngày nữa rồi... Chỉ cần cái cảm giác bình yên ấy thôi và em sẽ ngủ thật ngon cho đến sáng, để lại bình yên với anh như thế vào ngày hôm sau.

Thật ra em không muốn cô đơn đâu, chỉ là anh chưa xuất hiện mà thôi.

- Hà Lê -

... HẾT ...

Table of Contents

Tôi từng thích một người nhiều như thế!
Khi anh say, em im lặng được không?
Đừng hỏi mặt khẫu của anh nữa được không?
Anh đã yêu bao nhiêu cô gái rồi?
Cà phê đắng, nắng và em!
Anh được phép nhớ em không?
Lời cha dặn con trai cách chọn vợ
Cái gì là của mình thì tuyệt đối đừng để cho nó thành của người khác!
Mình đừng cãi nhau nữa được không em?
Nàng hỏi tôi, yêu nhiều là bao nhiêu?
Anh nghĩ mình độc thân đủ rồi!
Đừng sợ, có anh đây!
Anh chọn nắm tay, ôm hôn hay hơn thế
Anh ôm em ngủ, kẻ đời được không?
Không có anh, em vẫn ổn!
Em sẽ không chạy đua với người yêu cũ của anh nữa!
Hay là chúng mình đừng yêu nhau nữa...
Có một kiểu con gái như em!
Yêu đàn ông trên ba mươi...
Yêu nhau một tháng, yêu nhau một năm...
Từ ngày đó, chúng tôi thôi yêu nhau!
Đừng làm bạn nữa, hãy làm người yêu!
Nếu muốn biết đàn ông nghĩ gì hãy để họ say đi!
Càng trưởng thành càng muốn yêu như những đứa trẻ!

Đừng trách anh ấy, chỉ vì tôi vẫn còn yêu!
Giá như ai đó hiểu cảm giác chờ đợi đáng sợ như thế nào?
Theo anh đi trốn em ơi!
Phụ nữ muốn hạnh phúc thì phải biết "ăn chơi"!
Có một mối quan hệ mà yêu chưa đủ, thương chưa tới
Có những ngày chỉ muốn bỏ trốn cùng ai đó!
Là phụ nữ, hãy học cách "làm khổ" đàn ông, đừng để họ làm khổ
mình!
Đừng sống cuộc đời mà người khác nói
Anh ôm em ngủ được không?
Đàn ông chọn vợ
Đã yêu là phải say, đừng là tạm bợ!
Người yêu cũ có người yêu mới...
Chúng ta đã sống tử tế với tuổi trẻ chưa?
Bố dặn con gái cách chọn người yêu!
Đừng để mình là kế hoạch dự phòng của ai
Tuổi trẻ đầy nổi buồn nhưng em đừng khóc!
Là người thứ ba, em hạnh phúc chứ?
Em muốn có một tình yêu rõ ràng!
Thôi thì, yêu thương, hãy cứ để đó!
Vì chúng ta không thuộc về nhau!
Em đừng buồn nữa em ơi!
Anh biết cảm giác bất an của con gái là gì không?
Phụ nữ quyến rũ nhất là khi thuộc về cô đơn!
Miễn là đừng buông tay nhau!
Cứ sai đi vì cuộc đời cho phép!
Chỉ cần anh về, em sẽ đợi!

Sẽ có lúc chúng ta phải yêu thương mình trước!
Tuổi hai mốt, em không còn chờ đợi một soái ca!
Đừng ghen với người yêu cũ của anh
Tình yêu đâu dễ bỏ ta mà đi!
Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu là cưới
Không phải vì em muốn cô đơn đâu!